

Ἡ μυστηριώδης φυλὴ τῶν
Βερβέρων

Χιόνι διαγωνία

μή σας φοβίζουν
όταν χρησιμοποιείτε

**ΚΡΕΜΑ
ΠΟΥΔΡΑ**
Katia
ΗΓΚΗΜΕΝΑ ΠΑΡΑ ΤΗ
ΑΡΜΑΥΙΑΣ & ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ

Οι δάσκεις τῆς Σαχάρας δὲν εἶναι ὅλες μικρές, ἀρκτεὶς μολὶς γιὰ μὲν οἰκογένεια καὶ τὰ ζῶα τῆς. Ὑπάρχουσι καὶ πολλὰς μὲν ἑκτάσι χιλιάδων στρεμμάτων καὶ μὲν πληθυσμὸν δεκάδων χιλιάδων ἰθαγενῶν. Χάρις στὰ κανάλια τοὺς, ποὺ δισσάφρουνονται πρὸς ὅλες τῆς διευθύνσεις, ποτίζεται τὸ ἔδαφος τοὺς καὶ καλλιεργεῖται κριθάρη, κερὶ καὶ καλαμπόκι, κάτω ἀπ' τὶς χουρμάδες ποὺ τὰ προφυλάνε ἀπ' τὸ φλογερὸ ἥλιο.

A cartoon illustration on aged paper. A man in a trench coat and hat walks towards a woman in a long coat. A car is partially visible on the right, and a speaker is mounted on the wall above it.

ΓΙΑΤΙ ΑΝΗΣΥΧΟΥΣΕ

—“Ε! Πρόσεχε να μη σε πατήσει κανένα αυτόκι
νητο... Κι’ έδωσα του κόσμου τὰ λεφτά για τη γούνα
σου!...

‘Αλλά, τὸ 1926, ἔπειτα ἀπὸ δέκα πέντε χρόνια συζυγικῆς ζωῆς, ὁ Φραντζέσκο Φερράρα αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ φύγῃ ἀπ’ τὸ σπίτι του, ποὺ εἶχε καταπιῇ γι’ αὐτὸν κόλαση καὶ πῆγῃ νὰ μέινῃ μαζί μὲ μιὰ μεγαλύτερη ἀδελφὴ του, ποὺ εἶχε χρεῖσθῃ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἀφήνοντας τὸ Λορέντζο στὴ μητέρα του. Ἡ παρουσία του, σκεπτόταν, θὰ συγκρατοῦσε τὴν Αὐγουστίνη.

...κίσε μὲ
...ὑ ἐξ αἰ-
...ατά τους
...Ἡ γέν-
...τζο, δὲν
...σεις τοῦ
...ἦταν ἔ-
...καὶ κέρ-
...τῆς οἰκο-

...ιδιὰ 48
...Μιλάνο.

...S
...D
...O
...η
...T
...E

...νοϊσαν όλα τὰ παράθυρα, μπόρεσαν
...νά συνεχίσουν τὴν ἐρευνά τους.
...Δὲν ἀργήσαν, ἄλλωστε, ν' ἀνακα-

...Ἔβγαλε τὸ περίστροφό του καὶ πυροδότησε τὴν
...στιγμὴ ποῦ ἡ Αὐγουστίνη εἶχε ριχτῇ ἀνάμε-
...σά τους.

...ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο.
...Αὕτῃ ἡ δήλωσίς του ἀποτελοῦσε μιὰ
...ἐμμεση ὁμολογία ἢ μιὰ ἐμμεση ἀρνήσι;
...Ἀλλά, στὴ δεύτερη περίπτωσι, γιατί δὲν
...ἔλεγε κατηγορηματικά ὅτι δὲν εἶχε σκο-
...τώσει τὴ μητέρα του; Ὑπάρχει ἄρα γε
...κάποιο μυστήριον σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;
...Οἱ ἐνορκοὶ τὸ ἀπέκλεισαν καὶ κρίναν τον

ἔχω γὰρ προσθέσω τίποτε ἄλλο.

Ἡ ἀναθεώρησις τῆς δίκης τοῦ ἔγινε ἔ-
πειτα ἀπὸ λίγο καιροῦ. Τὰ δικαστήρια τὸν
ἀθώωσαν καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀπόφασιν κατα-
δίκασε τὸν ᾿Αγγελο Μόσι σὲ φυλάκισιν
4½ ἐτῶν ὡς ἔνοχο φόνου ἐξ ἀμελείας.

ΕΝΑ
ΠΤΥΜΑ
ΜΕΣΑ Σ'ΕΝΑ
ΜΠΑΟΥΛΟ

Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν βρῆκαν τὸ πρᾶγμα καὶ τόσο σοβαρὸ καὶ περιορίστηκαν σὲ μερικεὶς ἀσήμαντες ἔρευνες, πού, ἄλλωστε, δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Βλέποντας, ὅμως, πῶς ἡ ἀπουσία τῆς Αὐγουστίνης καὶ τοῦ Λορέντζου συνεχίζεταν, ἀποφάσισαν ν' ἀνοίξουν τὸ σπῆτι,

Τὸν μετέφεραν τότε στὸ Μιλάνο, όπου ὁ ἀνακριτὴς Τυφὼν προσπάθησε ἐπὶ ὀκτῶ συνεχεῖς ὥρες ἀνὰ τοῦ ἀποσπᾶσθαι τὴν ὁμολογία ἀπὸ αὐτοῦ εἶχε σκοτώσει τὴν μητέρα του. Ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὡς, ὁ Λορέντζο δὲν τὸ ἀρνήθηκε τὴ τοῦλάχιστον δὲν τὸ ἀρνήθηκε

Τὴν ἴδια περίεργη στάσι τήρησε καὶ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς δίκης. Σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἔκαναν ἀπαντοῦσε μὲν ἕνα «ναί» ἢ μὲν ἕνα «οὐκί». Ὅταν, τέλος, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τὸν προσκάλεσε νὰ πῇ καθαρά ἂν εἶχε σκοτώσει ὃν ὀχι τὴ μητέρα του, ὁ Λορέντζος ἀπάντησε: — Ὅ,τι εἶχα νὰ πῶ, τὸ κατέγραψε. Δὲν

Γιατί προοδεύουν ΟΙ ΨΥΧΡΕΣ ΧΩΡΕΣ

Τα άσχημα αποτελέσματα της
ζέστης

Υπολογίζεται ότι ο μισός πληθυσμός της Γης ζει σ' ένα περιβάλλον υγρό και θερμό, που καταπνίγει τη ζωτικότητα και τη δραστηριότητά του. Στις χώρες αυτές, με τις τροπικές συνθήκες, τα παιδιά μεγαλώνουν και ώριμάζουν πιο άργα κι έχουν συνήθως μικρότερο ανάστημα. Μολονότι οι γεννήσεις είναι πολλές, γιατί δεν λαμβάνεται κανένα μέτρο για τον περιορισμό τους, η μεγάλη βροφική και παιδική θνησιμότητα περιορίζει πολύ τον αριθμό των παιδιών που φτάνουν στην ενηλικίωση. Οι μορφοματικές ασθένειες θερμικών όλης τις ηλικίες. Η σεξουαλική ώριμότητα καθυστερεί κατά 1½ — 2 χρόνια, εν συγκρίσει με τα ψυχρότερα κλίματα. Η λανθασμένη αντίληψη ότι τα κορίτσια ωριμάζουν ενωρίτερα στους τροπικούς, προέρχεται πιθανότατα από το γεγονός ότι στη γεωλογική εποχή των πάγων (πριν από 20.000 χρόνια) οι εύνοικες θερμοκρασίες για την ανάπτυξη της ανθρωπότητας υπήρχαν μόνο στις σημερινές τροπικές χώρες.

Πρέπει να σημειωθεί ότι κι ο 'Ιπποκράτης ακόμη είχε αυτή την εσφαλμένη αντίληψη. Τα πράγματα όμως τον διέπνευσαν. Γιατί στα κορίτσια της σημερινής Ελλάδας εμφανίζεται η εμμηνορροία 2 χρόνια αργότερα παρά στην εποχή του 'Ιπποκράτους, μολονότι ο μέσος όρος της θερμοκρασίας είναι σήμερα ανώτερος από τότε.

Ας ιδούμε τώρα πώς εξηγείται αυτή η επίδραση της πολλής ζέστης στον ανθρώπινο οργανισμό. Απ' τη θερμοκρασία που παράγεται στον οργανισμό μας, μόνο 20 — 25% γίνονται ωφέλιμη ενέργεια για τη λειτουργία της ανθρώπινης μηχανής. Τα άλλα 75% είναι άχρηστα και πρέπει να διασκορπισθούν, να φύγουν απ' το σώμα μας. Όταν λοιπόν οι εξωτερικές συνθήκες (ή ζέση και η ύγρασία) δυσκολεύουν συνεχώς την απόδοση αυτής της άχρηστης θερμότητας, ο οργανισμός

υποφέρει, ελαττώνονται οι καύσεις τους και λιγοστεύει η σωματική και πνευματική δραστηριότητα. Περιορίζεται επίσης η λειτουργία διαφόρων αδένων εσωτερικής έκκρισης, που ρυθμίζουν την καύση στα κύτταρα.

Αντιθέτως, όταν η περιττή θερμότητα αποβάλλεται εύκολα, όπως στα ψυχρά κλίματα, οι άνθρωποι αναπτύσσονται περισσότερο και γρηγορώτερα κι έχουν μεγαλύτερη γονιμότητα και ζωτικότητα.

Οι ίδιες διαφορές παρατηρούνται και στα διάφορα οικιακά ζώα, που ευδοκίμουν καλλίτερα στα ψυχρά κλίματα, ενώ στα θερμά ελαττώνεται τόσο η γονιμότητά τους, ώστε η σύλληψή γίνεται δύσκολη ή και αδύνατη.

Οι στατιστικές έχουν αποδείξει ότι η άνοξη του οργανισμού στις μολύνσεις ελαττώνεται στις τροπικές χώρες, καθώς και στα εύκρατα κλίματα το καλοκαίρι. Στις νοτίες και θερμές αμερικανικές πολιτείες, η θνησιμότητα από όξεια σκαληνίκοι-δίτιδα είναι διπλάσια παρά στις βόρειες και ψυχρές. Το ίδιο ισχύει για την φυματίωση, την πνευμονία κλπ.

Τέλος, η ζέση ελαττώνει την πνευματική δραστηριότητα — κι αυτό το ξέρει καλά καθένας.

Ευτυχώς, τα δυσάρεστα αυτά αποτελέσματα της ζέστης μπορούν να εξουδετερωθούν κάπως, με την αύξηση των βιταμινών και των πρωτεϊνών στην τροφή. Μ' άλλα λόγια, το καλοκαίρι στα θερμά μέρη χρειάζονται πρόσθια πλουσιότερα σε πρωτεΐνες και σε βιταμίνες Β.

Η επίδραση της ζέστης στην ανάπτυξη των ανθρώπων είναι κληρονομική. Μεταβιβάζεται από πατέρα σε παιδί, σ' εκείνους που ζουν πάντοτε στο ίδιο μέρος. Για τον ίδιο λόγο, είναι μικρότερη η ζωτικότητα κι η αντίληψη των παιδιών, όταν πρην απ' τη σύλληψη οι γονείς τους υπέφεραν απ' την καλοκαιρινή ζέση.

Στους τελευταίους 100 αιώνες της ιστορίας της Γης, οι περιοδικές μεταβολές της θερμοκρασίας άφισαν τα ίχνη τους στη σωματική και ψυχική ανάπτυξη των ανθρώπων. Πέντε φορές αυξήθηκε κι ελαττώθηκε η ζωτικότητα της ανθρωπότητας, απ' αυτό το λόγο.

Στα σκοτεινά χρόνια του Μεσαίωνα, η Ευρώπη είχε αυξημένη θερμοκρασία (που έφτασε στο μέσο του 9ου αιώνα). Την εποχή εκείνη, ανέπτυξαν μεγάλη δραστηριότητα, ως εξερευνητές και αποικιστές, οι Βίκινγκς κι άλλοι βόρειοι λαοί, γιατί τους ευνόησε η θερμοκρασία. Έπειτα άρχισε να ελαττώνεται η θερμοκρασία στην Κεντρική Ευρώπη, κι αυτό σήμανε την εισοδή της στην εποχή της Αναγεννήσεως και της βιομηχανοποίησης.

Στον τελευταίο αιώνα, παρατηρείται ότι το κλίμα της Ευρώπης γίνεται σιγά-σιγά πιο ζεστό, οι χειμώνες της πιο ήπιοι και τα καλοκαίρια θερμότερα. Η μεταβολή αυτή είναι εις βάρος της ενεργητικότητας των Ευρωπαίων και της εξελίξεως της ιστορίας τους. Το ίδιο όμως συμβαίνει και στις Ηνωμ. Πολιτείες, όπου έχει παρατηρηθεί ότι ελαττώνεται το ανάστημα των κοριτσιών και άρσενων κάπως η σεξουαλική ώριμότητά τους. Ωστόσο, η δυσάρεστη αυτή επίδραση εξουδετερώνεται απ' την καλλιέργει των συνθηκών διατροφής και υγιεινής, χάρις στις προόδους της Επιστήμης.

Αν συνεχισθεί η αύξηση αυτή της θερμοκρασίας, μπορεί να λυώσουν οι πάγοι των Πόλων και ν' αλλάξει ριζικά το κλίμα των πολιτικών και των εύκρατων χωρών. Η ανθρώπινη δραστηριότητα θ' αναπτυχθεί τότε κυρίως στη Σιβηρία και στο βόρειο Καναδά, που προσφέρουν ανεξάντλητους φυσικούς πόρους στην ανθρωπότητα.

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

— Δεν είναι από τις έκλογές... Είμαστε σ' ένα γλέντι και παίξαμε τον 'μουντζούρη'!...
(Τού Α. Θεοφιλέπουλου)

Ο υπαίθριος ζωγράφος: Μήπως περιμένετε αυτόν τον κύριο; Βαρέθηκε να σας περιμένει κι έφυγε!...

— Μας ύποσχεσαι πώς δεν θα θυμώσης, αγάπη μου, σου πω κάτι!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΟΡΑΙ ΜΑΚ ΚΟ-Υ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ράφλ πλησίαζε τον Ζύνε και τον παρασύρει σ' ένα ερημικό μέρος όπου τον σκοτώνει. Η είδηση της δολοφονίας του Ζύνε αναστατώνει τους αστυνομικούς Βέρμπερ και Ρής, που μαντεύουν τι έχει συμβεί, αλλά δεν τολμούν να φανερώσουν την έλθειν. Ο Ρής ειδοποιεί κατόπιν τη Χολινταίη και της συνιστά να κλείσει το στόμα της σχετικά με την υπόθεση αυτή. Η Χολινταίη είναι τρομοκρατημένη. Φοβάται και για τη δική της ζωή.

12ον — Η Χολινταίη τον κτύπαε ασίστιμην. Ο φόβος είχε παραλύσει τις δυνάμεις της. Φύγε τώρα και κάμε ό,τι σου είπα, της σύστησε ο Ρής.

Μία υπόθεσις που τελειώνει καλώς

Το απόγευμα της ίδιας ήμερας, ο Πάλ Μόρφου πήγε μ' ένα ταξί στην οδό των Ι-τεών.

Αυτή τη φορά, ο θυρωρός που έστεκε στην εξωτερική πόρτα της έπαυλως Ντόμπσον τον αναγνώρισε κι' έκαμε νόημα στο σωφέρ ότι μπορούσε να προχωρήσει στο έσω-επίκτο του πάρκου. Ταυτόχρονα, άπλωσε το χέρι του για να πιεστή το κουμπί που άνοιγε τη βαρεία, καγκλωλι πόρτα.

Αλλ' ο Πάλ δεν τ' άφησε ν' άποτελειώση την κινήσι του. Μην κάνης τον κόπο, τού φώναξε. Θα πάω πεζός.

Ο θυρωρός τον χαιρέτησε με μία βαθειά υπόκλισις. — Η δεσποινίς Μάργκαρετ κι' ο αδελφός της, τού είπε, καθώς ο Πάλ περνούσε από μπροστά του, είναι στο γήπεδο του τένις. Μόλις περάσετε τη μεγάλη δενδροστοιχία, θα στρίψετε άριστερά.

Ευχαριστώ, απάντησε ο γκάνγκστερ.

Αλλ' όταν έφτασε στο τέρμα της δενδροστοιχίας, έστριψε δεξιά, προς το μέρος του σπιτιού.

Η βαρεία δρύινη πόρτα άνοιξε άμέσως, μόλις ο Πάλ έφτασε στο κεφαλόσκαλο κι ο Ρούσινγκ, ο παλινός ύπρητης, άμωρος όπως πάντα μέσα στο φράκο του, ύποκλήθηκε μπροστά του.

Είμαι πολύ εύτυχής που

σας ξαναβλέπω, κύριε Μόρφου.

Είχε τη στάσι ανθρώπου που περίμενε να πάρη διαταγές. — Ο κύριος 'Εζρα Ντόμπσον; ρώτησε ο Πάλ.

Επιτρέψτε μου να σας οδηγήσω, κύριε...

Έπειτα από μερικά λεπτά, ο γκάνγκστερ έμπαινε στο γραφείο του πατέρα της Μάργκαρετ.

Το πρόσωπο του 'Βασ.λέως τού 'κάλυπτε' ακτινοβολούσε από χαρά.

Καλώς ήρθες, Πάλ, είπε στον γκάνγκστερ, και τού έδειξε ένα καθίσμα, που βρισκόταν μπροστά στο γραφείο του.

— Αν δεν κάνω λάθος είσαστε λιγώτερο άπασχολημένος από χτές, παρατήρησε ο γκάνγκστερ.

— Δεν είμαι καθόλου άπασχολημένος, απάντησε ο 'Εζρα Ντόμπσον. Η υπόθεσις με τα συνδικάτα τελείωσε...

— Τελείωσε;

— Νικάει κανείς πάντοτε με την έπιμονή, φίλε μου, συνέχισε ο Ντόμπσον. Οι άνθρωποι αυτοί ήθελαν να μου επιβάλουν τις άδείσεις τους. Αλλ' από τη στιγμή που κατάλαβα πώς δεν έπρόκειτο να ύποχωρήσω, άλλαξαν τακτική και ήρθαν να με παρακλίσουν να εξετάσωμε φιλικά την ύπόθεσι τους. Δέχτηκα. Μπορώ να σου πω εμπιστευτικά ότι θα τους δώσω την αύξηση που ζητάνε και θα βελτιώσω σε σημαντικό βαθμό τις συνθήκες εργασίας του προσωπικού. Έκείνο που δεν μου άρεσε είναι ή βία...

— Όταν προέρχεται όπο άλλους, παρατήρησε ναλογελάοντας ο Πάλ.

Ο 'Εζρα Ντόμπσον τον κούταξε στα μάτια.

— Δεν πρέπει να φαντάζεσαι, είπε, ότι έκαμα κανένα έκβασμό εις βάρος του προσωπικού μου.

— Το ότι κλείσατε τα εργοστάσιά σας το θεωρείτε σαν... φιλική πράξι απέναντι των εργατών;

— Αυτό ήταν δικαίωμά μου, απάντησε ο Ντόμπσον. Όπως δικαίωμα των εργατών ήταν να μην εργαστούν, αν αυτό δεν τους άρεσε...

— Σωστά, είπε ο Πάλ. Με τη διαφορά ότι σεις, κλείνοντας τα εργοστάσιά σας, δεν κάνατε και μεγάλα πράγματα. Ενώ αυτοί, αν δεν δούλευαν, δεν θα είχαν να φάνε έπειτα από μερικές ήμερες...

— Η δεν την βλέπετε αυτή τη διαφορά; Ο 'Εζρα Ντόμπσον άναψε το άδυσμένο πούρα που κρα-

τούσε στα χέρια του, τράβηξε μερικές ρουφηξίες κι έπειτα απάντησε γελώντας:

— Δεν έχει σημασία αν εγώ βλέπω ή όχι αυτή τη διαφορά. Το βέβαιο είναι ότι οι εργάτες την ειναν. Αυτό ήταν πολύ γι' αυτούς... Όταν άνακατευτής περισσότερο στις επιχειρήσεις μας, θα καταλάβης μερικά πράγματα, που δεν μπορείς να ιδής σήμερα. Το ίδιο συμβαίνει και με τον Ρούν-τν. Βλέπει πάντα τα πράγματα... με τα μάτια των εργατών. Καμμιά φορά τρωάω, στη σκέψη ότι θα λείψω μία μέρα κι' ότι ο Ρούντν θα με διαδεχτή σ' αυτή τη θέση. 'Αλλ' ας αφήσωμε αυτά τα ζητήματα.

Ο κόσμος, φίλε μου, διαιρείται σε δυο κατηγορίες. Στη μία ανήκουν εκείνοι που εργάζονται. Οι εργάτες μου κι' εγώ βρισκόμαστε στο ίδιο στρατόπεδο. Στην άλλη κατηγορία ανήκουν εκείνοι που απολαμβάνουν τη ζωή χωρίς να εργάζωνται, όπως ή Μάργκαρετ ή ο Ρούντν. Για τη στιγμή, ή δική σου θέση είναι σ' αυτό το στρατόπεδο... Τι σκέφτηκες για το ένα έκτατομύριο δολάρια;

— Θέλετε να πήτε τί σκέφτηκα για τη Μάργκαρετ; παρατήρησε με κάποια δυσάρεσκειά ο Πάλ.

Ο 'Εζρα Ντόμπσον γέλασε. — Τι παιδί που είσαι! εί-

πε. Όλοι οι νέοι άπουτρεφονται και περιφρονούν το χρήμα. Αυτό τουλάχιστον προσπαθούν να δείξουν με τη στάσι τους. Αλλ' όταν δεν έχουν χρήματα, δεν μπορούν να κάμουν τίποτε και κατανούν τότε άξιοθρήνητοι... Φανταζόμουν πώς είχες ξεπεράσει το σταδίο αυτόν των προλήψεων, Πάλ.

— Νομίζω πως το έχω ξεπεράσει, απάντησε ο γκάνγκστερ, γελώντας κι' αυτός. Αλλ' δεν έχω προχωρήσει άρκετά στον καινούργιο δρόμο κι' αυτό με κάνει να τα χάνω πολλές φορές...

— Θα προσπαθήσω να διορθώσω τις έλλειψεις μου... Αφού το θέλετε, λοιπόν, ας μιλήσωμε για τη Μάργκαρετ και το έκτατομύριο...

Λέγοντας αυτά, άνοιξε ένα συρτάρι. Αλλ' ο Πάλ τον σταμάτησε με μία κινήσι του χεριού του.

— Δεν μου χρειάζονται χρήματα, είπε. Μπορείτε να μου κάμετε το δώρο σας την ήμερα...

Μην είσαι, Κόεν; — Ναι, ναι, εδώ είναι ο Κόεν. — Άστείλεσαι; Η φωνή σου δεν μοιάζει με τού Κόεν. — Εγώ είμαι σου λέω. Ο Κόεν. Λέγε τί θέλεις; — Άκουσε λοιπόν, Κόεν, λέει ή φωνή. Σου τηλεφωνεί ο Μαυήσης. Μ' άκούσε;...

— Μάλιστα. Λέγε, μ', έσκασες τόση ώρα... — Λοιπόν, άγαπητέ μου Κόεν, μπορείς να μου κάνης μία μεγάλη χάρι αν φυσικά μπορείς;... — Να την άκούσω και αναλόγως. — Μπορείς να μου δανείσης, σε παρακαλώ, τρία έκτατομύρια;

— Τρία έκτατομύρια! — Άκριβώς. — Πολύ καλά, κ. Μαυήση. Όταν έρθη ο Κόεν θα τού πω ότι τον πήρατε στο τηλέφωνο.

— ... !

Μην είσαι, Κόεν; — Ναι, ναι, εδώ είναι ο Κόεν. — Άστείλεσαι; Η φωνή σου δεν μοιάζει με τού Κόεν. — Εγώ είμαι σου λέω. Ο Κόεν. Λέγε τί θέλεις; — Άκουσε λοιπόν, Κόεν, λέει ή φωνή. Σου τηλεφωνεί ο Μαυήσης. Μ' άκούσε;...

— Μάλιστα. Λέγε, μ', έσκασες τόση ώρα... — Λοιπόν, άγαπητέ μου Κόεν, μπορείς να μου κάνης μία μεγάλη χάρι αν φυσικά μπορείς;... — Να την άκούσω και αναλόγως. — Μπορείς να μου δανείσης, σε παρακαλώ, τρία έκτατομύρια;

— Τρία έκτατομύρια! — Άκριβώς. — Πολύ καλά, κ. Μαυήση. Όταν έρθη ο Κόεν θα τού πω ότι τον πήρατε στο τηλέφωνο.

— ... !

Μην είσαι, Κόεν; — Ναι, ναι, εδώ είναι ο Κόεν. — Άστείλεσαι; Η φωνή σου δεν μοιάζει με τού Κόεν. — Εγώ είμαι σου λέω. Ο Κόεν. Λέγε τί θέλεις; — Άκουσε λοιπόν, Κόεν, λέει ή φωνή. Σου τηλεφωνεί ο Μαυήσης. Μ' άκούσε;...

— Μάλιστα. Λέγε, μ', έσκασες τόση ώρα... — Λοιπόν, άγαπητέ μου Κόεν, μπορείς να μου κάνης μία μεγάλη χάρι αν φυσικά μπορείς;... — Να την άκούσω και αναλόγως. — Μπορείς να μου δανείσης, σε παρακαλώ, τρία έκτατομύρια;

— Τρία έκτατομύρια! — Άκριβώς. — Πολύ καλά, κ. Μαυήση. Όταν έρθη ο Κόεν θα τού πω ότι τον πήρατε στο τηλέφωνο.

— ... !

Ναι ο
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ
ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ

Κρασίον
NEALSON

Μην είσαι, Κόεν; — Ναι, ναι, εδώ είναι ο Κόεν. — Άστείλεσαι; Η φωνή σου δεν μοιάζει με τού Κόεν. — Εγώ είμαι σου λέω. Ο Κόεν. Λέγε τί θέλεις; — Άκουσε λοιπόν, Κόεν, λέει ή φωνή. Σου τηλεφωνεί ο Μαυήσης. Μ' άκούσε;...

Μάλιστα. Λέγε, μ', έσκασες τόση ώρα... — Λοιπόν, άγαπητέ μου Κόεν, μπορείς να μου κάνης μία μεγάλη χάρι αν φυσικά μπορείς;... — Να την άκούσω και αναλόγως. — Μπορείς να μου δανείσης, σε παρακαλώ, τρία έκτατομύρια;

— Τρία έκτατομύρια! — Άκριβώς. — Πολύ καλά, κ. Μαυήση. Όταν έρθη ο Κόεν θα τού πω ότι τον πήρατε στο τηλέφωνο.

— ... !

της υπογραφής των συμβολαίων.

— Όπως θέλεις, Πάω, απάντησε ο Έζρα Ντόμπσον, ξανέινοντας το συρτάρι.

Ο γκάνγκστερ σηκώθηκε από τη θέση του.

— Νομίζω πως τα κανονίσαμε όλα, είπε.

Ο γέρο Ντόμπσον του έσφιξε το χέρι.

— Είμαι πολύ ευχαριστημένος, Πάω, του ξαναείπε. Πήγαινε να βρής τη Μάργκαρετ. ... Φαντάζομαι πως θα σε περιμένει.

Ο Πάω, φεύγοντας από το σπίτι, διευθύνθηκε προς το μέρος του τέννις.

Η Μάργκαρετ τον είδε από μακριά κι' αφήνοντας το παιχνίδι της, έτρεξε κοντά του.

— Τί καλά που ήρθες, του είπε. Είδες τον πατέρα μου;

— Ναι.

— Λοιπόν;

— Του έδωσα την απάντησή μου.

— Το φαντάζομαι. Άλλα ποιά ήταν αυτή η απάντησή σου; — Ότι δέχομαι το εκατομύριο.

Η Μάργκαρετ τον κύτταξε μ' άπορία.

— Γιατί, μιλάς έτσι, Πάω; του είπε μ' επιτιμητικό ύφος.

— Χρησιμοποίησέ το λόγια του πατέρα σου, απάντησε ο Πάω. Του είπα ότι είχα πάει για να του μιλήσω σχετικά με σένα. Κι' αυτός μου απάντησε πως το εκατομύριο και συ είσαστε το ίδιο πράγμα. ...

— Άν θέλεις, μπορώ να σου επαναλάβω τα επιχειρήματά του. ...

— Όχι; ... Καλά, δεν θα σε κουράσω. ... Στο τέλος, έκαμα γνωστό στον πατέρα σου πως δεχόμουν και τα δύο. Νομίζω πως έμεινε ικανοποιημένος από την απάντησή μου.

Η Μάργκαρετ γέλασε.

— Ο πατέρας δεν μπορεί να καταλάβει μερικά πράγματα, είπε, χαϊδεύοντας το χέρι του Πάω.

— Νομίζω πως κάτι τέτοιο μου είπε κι' ο πατέρας σου, απάντησε ο γκάνγκστερ. — Ότι συ, ο Ρούντι κι' εγώ δεν μπορούμε να καταλάβουμε μερικά πράγματα. ... Δεν ξέρω ποιος από όλους έχει δίκιο: ο πατέρας σου, ή εμείς. ...

Προχωρούσαν με έργα βήματα.

— Τί θα κάμωμε τώρα; ρώτησε σε λίγο η Μάργκαρετ.

— Για τη στιγμή, το μόνο που επιθυμώ είναι να παίξω μαζί μιά παρτίδα τέννις, απάντησε ο Πάω. Δεν σκέφτομαι τίποτε άλλο. ...

— Περιφνημ' ιδέα! φώναξε η Μάργκαρετ. Θα φορέσεις ένα από τα κοστούμια του Ρούντι.

Ο Πάω είχε την εντύπωση πως έγινε, ξαφνικά, καινούργιος άνθρωπος. Είχε στερηθεί ως τότε τις πιο απλές χαρές της ζωής. Και τώρα, ένοιωσε μια μεγάλη ικανοποίηση γιατι μπορούσε να ζή κι' αυτός όπως οι άλλοι άνθρωποι. ...

— Όπως οι άλλοι άνθρωποι, όχι. Δεν μπορούσε ακόμη να το κάμει. Οι άλλοι άνθρωποι δεν είχαν παρελθόν. Ένώ το δικό του παρελθόν ήταν πολύ βαρύ. Και μόλις είχε κάμει το πρώτο βήμα για το ξεκαθάρισμα του. Του ύπολειπταν ακόμη ένα σωρό πράγματα. ...

Νυχτερινό ραντεβού

Το ίδιο βράδυ, κατά τις έννευ, ο Πάω Μόρφυ μπήκε σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο και ξεκρέμασε το ακουστικό. — Έπειτα, έφτιαξε τον αριθμό AP VI 1812.

Ήταν ο αριθμός του σπιτιού του Βικ Μαίησον.

— Άλλά, μ' όλο που περίμενε αρκετά λεπτά, δεν πήρε καμμία απάντηση.

Βγήκε τότε από το θάλαμο και αγόρασε από ένα περίπτερο ένα κουτί τών δυο πούρων. — Έπειτα, άναψε το ένα απ' αυτά κι' άρχισε να προχωρή με άργα βήματα.

— Εκείνος που θα είχε την περιέργεια να πάη κοντά του, θα τον άκουγε να μονολογεί. Τί έλεγε; — Ασυνάρτητες φράσεις, που δεν φαίνονται, πως είχαν καμμία σημασία. Άλλά ο Πάω Μόρφυ είχε το σκοπό του. — Ήθελε να εξακριβώσει αν, κρατώντας το πούρο στο στό-

μα, θα μπορούσε να κάμει εγνωρίστη τη φωνή του.

Οι δοκιμές αυτές τον ικανοποίησαν κι' έπειτα από μερικές στιγμές, ξαναγύρισε στον τηλεφωνικό θάλαμο.

Αυτή τη φορά, πήρε το γκαράζ του Μαίησον. — Εκείνος που του απάντησε ήταν ο Νέσλ, ο βοηθός του γκαραζιέρη.

— Δώσε μου το άφεντικό σου, είπε ο Πάω, αλλάζοντας τη φωνή του.

— Ο κύριος Μαίησον δεν είναι εδώ, απάντησε ο Νέσλ. Ποιος τον ζητάει;

— Ο Ντίκ Πήμπροκ. Θέλω να συνηνοηθώ μαζί του για κάποια μεταφορά. ... Ξέρεις που μπορώ να τον βρώ;

— Να σ' δώσω τον αριθμό του σπιτιού του, είπε ο Νέσλ.

— Τηλεφώνησε προηγουμένως, απάντησε ο Πάω. Δεν είναι εκεί. ... Δεν ξέρεις που πηγαίνει τα βράδια;

— Νομίζω, κύριε, πως μπορείτε να τον βρής στον «Περσικό Γάτο». ... Ξέρετε που είναι ο «Περσικός Γάτος»;

— Όχι. ...

— Στην 70η οδό. — Έπειτα από την πλατεία της Νίκης. ... Δεν θα δυσκολευθήτε να βρής αυτό το κέντρο. ...

— Σ' ευχαριστώ, είπε ο Πάω. Και κατέβασε το ακουστικό. — Ο «Περσικός Γάτος» ήταν ένα καμπαρέ που συνηλάζονταν από ανθρώπους της μικροστικής τάξεως.

— «Τί γυρεύει ο Μαίησον σ' αυτό το κέντρο;» αναρωτήθηκε ο Πάω ενώ διευθυνόταν προς τα εκεί.

— Έφτασε σε λίγο στο καμπαρέ.

Ο γκάνγκστερ, μπήκε στη μεγάλη αίθουσα κι' άρχισε να προχωρή άργα ανάμεσα στα τραπέζια. Δύο - τρεις νέες, μισόγυμνες, έτρεξαν γύρω του, προκαλώντας τον με το βλέμμα. — Άλλά άπομακρύνθηκαν όμεις, βλέποντας πως δεν τις προσέχει.

Ο Βικ Μαίησον καθόταν σ' ένα μικρό τραπέζι στο βάθος. Μια νέα είχε γεμίσει το κεφάλι της πάνω στο στήθος του κι' ο γκαραζιέρης της χαϊδεύε τα μαλλιά.

Ο Πάω δεν μπορούσε να μη χαμογελάσει, βλέποντας αυτό το θέαμα.

Ο Μαίησον, σαν να ντράπηκε, έκαμε μια κίνηση για ν' απομακρύνει τη νέα. Άλλά ο γκάνγκστερ του έδωσε να καταλάβει μ' ένα νόημα πως δεν έπρεπε να ενοχλήσει και, περνώντας πλάι του, του είπε σιγά:

— Σε περιμένω έξω. Είναι άνάγκη να συζητήσω με. — Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Βικ Μαίησον συναντούσε τον Πάω στο πεζοδρόμιο.

— Να μην με λένε Μαίησον, του είπε, αν φανταζόμουν ότι μπορούσα να σε ιδώ στον «Περσικό Γάτο».

Ο γκάνγκστερ γέλασε.

— Κι' εγώ, απάντησε, φανταζόμουν πολύ λιγότερο ότι μπορούσα να σε ιδώ να κρατάς μια κοπέλλα στην άγκαλιά σου και να της χαϊδεύεις τα μαλλιά. Δεν πιστεύω να σου χάλασα τη βραδιά. ...

— Όχι, είπε ο Μαίησον. Πριν από όλα η δουλειά. ... Ποιος καλός άερας σ' έφερε κατά δω;

— Το μάγεψες, απάντησε ο Πάω. Μ' έφερε, σ' αλήθεια, ένας πολύ καλός άερας. ... Θέλω να μιλήσωμε για μια μεγάλη δουλειά.

— Σε άκούω, Πάω.

Ο γκαραζιέρης είχε γουρλώσει τα μάτια του.

— Δεν μπορώ να μιλήσω εδώ, είπε ο γκάνγκστερ. Θα π' αν' αποχαιρετήσης την κοπέλλα σου και θαρθής στο σπίτι μου. ...

— Θέλεις να π' αν' στο σπίτι της Χολινταίη;

— Όχι, απάντησε ο γκάνγκστερ. Δεν μπορούσα να μείνω περισσότερο μαζί της. Η Χολινταίη ήταν. ...

Και πρόσφερε μια βαρεία λέξη.

— Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο γκαραζιέρης. Η Χολινταίη δεν είναι από τις γυναίκες που άφοσιώνονται σ' έναν άντρα. ... Έκαμες καλά που χώρισες μαζί της. ...

— Με την ελαφρότητα και τα κατρίτσια της μπορούσε να

μα, θα μπορούσε να κάμει εγνωρίστη τη φωνή του.

Οι δοκιμές αυτές τον ικανοποίησαν κι' έπειτα από μερικές στιγμές, ξαναγύρισε στον τηλεφωνικό θάλαμο.

Αυτή τη φορά, πήρε το γκαράζ του Μαίησον. — Εκείνος που του απάντησε ήταν ο Νέσλ, ο βοηθός του γκαραζιέρη.

— Δώσε μου το άφεντικό σου, είπε ο Πάω, αλλάζοντας τη φωνή του.

— Ο κύριος Μαίησον δεν είναι εδώ, απάντησε ο Νέσλ. Ποιος τον ζητάει;

— Ο Ντίκ Πήμπροκ. Θέλω να συνηνοηθώ μαζί του για κάποια μεταφορά. ... Ξέρεις που μπορώ να τον βρώ;

— Να σ' δώσω τον αριθμό του σπιτιού του, είπε ο Νέσλ.

— Τηλεφώνησε προηγουμένως, απάντησε ο Πάω. Δεν είναι εκεί. ... Δεν ξέρεις που πηγαίνει τα βράδια;

— Νομίζω, κύριε, πως μπορείτε να τον βρής στον «Περσικό Γάτο». ... Ξέρετε που είναι ο «Περσικός Γάτος»;

— Όχι. ...

— Στην 70η οδό. — Έπειτα από την πλατεία της Νίκης. ... Δεν θα δυσκολευθήτε να βρής αυτό το κέντρο. ...

— Σ' ευχαριστώ, είπε ο Πάω. Και κατέβασε το ακουστικό. — Ο «Περσικός Γάτος» ήταν ένα καμπαρέ που συνηλάζονταν από ανθρώπους της μικροστικής τάξεως.

— «Τί γυρεύει ο Μαίησον σ' αυτό το κέντρο;» αναρωτήθηκε ο Πάω ενώ διευθυνόταν προς τα εκεί.

— Έφτασε σε λίγο στο καμπαρέ.

Ο γκάνγκστερ, μπήκε στη μεγάλη αίθουσα κι' άρχισε να προχωρή άργα ανάμεσα στα τραπέζια. Δύο - τρεις νέες, μισόγυμνες, έτρεξαν γύρω του, προκαλώντας τον με το βλέμμα. — Άλλά άπομακρύνθηκαν όμεις, βλέποντας πως δεν τις προσέχει.

Ο Βικ Μαίησον καθόταν σ' ένα μικρό τραπέζι στο βάθος. Μια νέα είχε γεμίσει το κεφάλι της πάνω στο στήθος του κι' ο γκαραζιέρης της χαϊδεύε τα μαλλιά.

Ο Πάω δεν μπορούσε να μη χαμογελάσει, βλέποντας αυτό το θέαμα.

Ο Μαίησον, σαν να ντράπηκε, έκαμε μια κίνηση για ν' απομακρύνει τη νέα. Άλλά ο γκάνγκστερ του έδωσε να καταλάβει μ' ένα νόημα πως δεν έπρεπε να ενοχλήσει και, περνώντας πλάι του, του είπε σιγά:

— Σε περιμένω έξω. Είναι άνάγκη να συζητήσω με. — Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Βικ Μαίησον συναντούσε τον Πάω στο πεζοδρόμιο.

— Να μην με λένε Μαίησον, του είπε, αν φανταζόμουν ότι μπορούσα να σε ιδώ στον «Περσικό Γάτο».

Ο γκάνγκστερ γέλασε.

— Κι' εγώ, απάντησε, φανταζόμουν πολύ λιγότερο ότι μπορούσα να σε ιδώ να κρατάς μια κοπέλλα στην άγκαλιά σου και να της χαϊδεύεις τα μαλλιά. Δεν πιστεύω να σου χάλασα τη βραδιά. ...

— Όχι, είπε ο Μαίησον. Πριν από όλα η δουλειά. ... Ποιος καλός άερας σ' έφερε κατά δω;

— Το μάγεψες, απάντησε ο Πάω. Μ' έφερε, σ' αλήθεια, ένας πολύ καλός άερας. ... Θέλω να μιλήσωμε για μια μεγάλη δουλειά.

— Σε άκούω, Πάω.

Ο γκαραζιέρης είχε γουρλώσει τα μάτια του.

— Δεν μπορώ να μιλήσω εδώ, είπε ο γκάνγκστερ. Θα π' αν' αποχαιρετήσης την κοπέλλα σου και θαρθής στο σπίτι μου. ...

— Θέλεις να π' αν' στο σπίτι της Χολινταίη;

— Όχι, απάντησε ο γκάνγκστερ. Δεν μπορούσα να μείνω περισσότερο μαζί της. Η Χολινταίη ήταν. ...

Και πρόσφερε μια βαρεία λέξη.

— Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο γκαραζιέρης. Η Χολινταίη δεν είναι από τις γυναίκες που άφοσιώνονται σ' έναν άντρα. ... Έκαμες καλά που χώρισες μαζί της. ...

— Με την ελαφρότητα και τα κατρίτσια της μπορούσε να

μα, θα μπορούσε να κάμει εγνωρίστη τη φωνή του.

Οι δοκιμές αυτές τον ικανοποίησαν κι' έπειτα από μερικές στιγμές, ξαναγύρισε στον τηλεφωνικό θάλαμο.

Αυτή τη φορά, πήρε το γκαράζ του Μαίησον. — Εκείνος που του απάντησε ήταν ο Νέσλ, ο βοηθός του γκαραζιέρη.

— Δώσε μου το άφεντικό σου, είπε ο Πάω, αλλάζοντας τη φωνή του.

— Ο κύριος Μαίησον δεν είναι εδώ, απάντησε ο Νέσλ. Ποιος τον ζητάει;

— Ο Ντίκ Πήμπροκ. Θέλω να συνηνοηθώ μαζί του για κάποια μεταφορά. ... Ξέρεις που μπορώ να τον βρώ;

— Να σ' δώσω τον αριθμό του σπιτιού του, είπε ο Νέσλ.

— Τηλεφώνησε προηγουμένως, απάντησε ο Πάω. Δεν είναι εκεί. ... Δεν ξέρεις που πηγαίνει τα βράδια;

— Νομίζω, κύριε, πως μπορείτε να τον βρής στον «Περσικό Γάτο». ... Ξέρετε που είναι ο «Περσικός Γάτος»;

— Όχι. ...

— Στην 70η οδό. — Έπειτα από την πλατεία της Νίκης. ... Δεν θα δυσκολευθήτε να βρής αυτό το κέντρο. ...

— Σ' ευχαριστώ, είπε ο Πάω. Και κατέβασε το ακουστικό. — Ο «Περσικός Γάτος» ήταν ένα καμπαρέ που συνηλάζονταν από ανθρώπους της μικροστικής τάξεως.

— «Τί γυρεύει ο Μαίησον σ' αυτό το κέντρο;» αναρωτήθηκε ο Πάω ενώ διευθυνόταν προς τα εκεί.

— Έφτασε σε λίγο στο καμπαρέ.

Ο γκάνγκστερ, μπήκε στη μεγάλη αίθουσα κι' άρχισε να προχωρή άργα ανάμεσα στα τραπέζια. Δύο - τρεις νέες, μισόγυμνες, έτρεξαν γύρω του, προκαλώντας τον με το βλέμμα. — Άλλά άπομακρύνθηκαν όμεις, βλέποντας πως δεν τις προσέχει.

Ο Βικ Μαίησον καθόταν σ' ένα μικρό τραπέζι στο βάθος. Μια νέα είχε γεμίσει το κεφάλι της πάνω στο στήθος του κι' ο γκαραζιέρης της χαϊδεύε τα μαλλιά.

Ο Πάω δεν μπορούσε να μη χαμογελάσει, βλέποντας αυτό το θέαμα.

Ο Μαίησον, σαν να ντράπηκε, έκαμε μια κίνηση για ν' απομακρύνει τη νέα. Άλλά ο γκάνγκστερ του έδωσε να καταλάβει μ' ένα νόημα πως δεν έπρεπε να ενοχλήσει και, περνώντας πλάι του, του είπε σιγά:

— Σε περιμένω έξω. Είναι άνάγκη να συζητήσω με. — Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Βικ Μαίησον συναντούσε τον Πάω στο πεζοδρόμιο.

— Να μην με λένε Μαίησον, του είπε, αν φανταζόμουν ότι μπορούσα να σε ιδώ στον «Περσικό Γάτο».

Ο γκάνγκστερ γέλασε.

— Κι' εγώ, απάντησε, φανταζόμουν πολύ λιγότερο ότι μπορούσα να σε ιδώ να κρατάς μια κοπέλλα στην άγκαλιά σου και να της χαϊδεύεις τα μαλλιά. Δεν πιστεύω να σου χάλασα τη βραδιά. ...

— Όχι, είπε ο Μαίησον. Πριν από όλα η δουλειά. ... Ποιος καλός άερας σ' έφερε κατά δω;

— Το μάγεψες, απάντησε ο Πάω. Μ' έφερε, σ' αλήθεια, ένας πολύ καλός άερας. ... Θέλω να μιλήσωμε για μια μεγάλη δουλειά.

— Σε άκούω, Πάω.

Ο γκαραζιέρης είχε γουρλώσει τα μάτια του.

— Δεν μπορώ να μιλήσω εδώ, είπε ο γκάνγκστερ. Θα π' αν' αποχαιρετήσης την κοπέλλα σου και θαρθής στο σπίτι μου. ...

— Θέλεις να π' αν' στο σπίτι της Χολινταίη;

— Όχι, απάντησε ο γκάνγκστερ. Δεν μπορούσα να μείνω περισσότερο μαζί της. Η Χολινταίη ήταν. ...

Και πρόσφερε μια βαρεία λέξη.

— Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο γκαραζιέρης. Η Χολινταίη δεν είναι από τις γυναίκες που άφοσιώνονται σ' έναν άντρα. ... Έκαμες καλά που χώρισες μαζί της. ...

— Με την ελαφρότητα και τα κατρίτσια της μπορούσε να

μας υπερδέψη άσχημα, συμπληρώσε ο γκάνγκστερ.

— Άλήθεια, τί ιδέα έχεις για τον Ζύνε; ρώτησε, ξαφνικά, ο Μαίησον.

Ο Πάω άνασκήκωσε τους ώμους.

— Τί ιδέα θέλεις να έχω; απάντησε. Μόνος του έφαγε το κεφάλι του. ... Τί δουλειά είχε να γυρίσει στα καμπαρέ; ... Δεν θέλω να πω πως και συ κάνεις κακά που πηγαίνεις στα καμπαρέ. Άλλά συ, το κάτω - κάτω, πως για να περάσεις την ώρα σου, Ένώ ο Ζύνε φαίνεται πως είχε μπλέξει άσχημα.

— Η αστυνομία ήξερε τίποτε για τις σχέσεις του μαζί σου;

Ο Πάω τον χτύπησε φιλικά στον ώμο.

— Δεν κατάλαβες ακόμη ότι η αστυνομία είναι μαζί μας; του είπε. Τί σχέσι είναι αν ξέρη ή δεν ξέρη πως ο Ζύνε συνεργαζόταν μαζί μου; Νά είσαι βέβαιος πως αυτή η πλευρά της ζωής του Ζύνε δεν πρόκειται να ερευνηθή καθόλου. Δεν έχουμε λόγο, λοιπόν, ν' ανησυχούμε. ...

— Που μένεις τώρα; ρώτησε ο Μαίησον.

— Στην οδό Μπρούκς, αριθ. 93, τρίτος όροφος, πρώτο διαμέρισμα δεξιά.

Ο Βικ Μαίησον έβγαλε ένα χαρτάκι από την τσέπη του και σημείωσε τη διευθυνση.

— Σε πόση ώρα μπορείς να βρίσκεσαι εκεί; ρώτησε ο Πάω.

— Άπόλυτη, απάντησε. Ο Τέο Ζούμπρο είναι ένας δεύτερος Βικ Μαίησον.

Σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, ο Πάω θα γελούσε μ' αυτή την παρομοίωση. Γιατί, βέβαια, στο ζήτημα της εμπιστοσύνης, ο γκαραζιέρης δεν ήταν άνθρωπος που μπορούσε να χρησιμεύσει για ύποδειγμα. Άλλά αυτή τη στιγμή, το πράγμα δεν είχε σημασία.

— Λοιπόν, ξαναρώτησε, ο γκάνγκστερ σε πόση ώρα μπορείς να ήρθεις με τον κουλιάδο σου;

— Σε μία ώρα.

— Θα σ' άκουω, Πάω.

Ο γκαραζιέρης είχε γουρλώσει τα μάτια του.

— Δεν μπορώ να μιλήσω εδώ, είπε ο γκάνγκστερ. Θα π' αν' αποχαιρετήσης την κοπέλλα σου και θαρθής στο σπίτι μου. ...

— Θέλεις να π' αν' στο σπίτι της Χολινταίη;

— Όχι, απάντησε ο γκάνγκστερ. Δεν μπορούσα να μείνω περισσότερο μαζί της. Η Χολινταίη ήταν. ...

Και πρόσφερε μια βαρεία λέξη.

— Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο γκαραζιέρης. Η Χολινταίη δεν είναι από τις γυναίκες που άφοσιώνονται σ' έναν άντρα. ... Έκαμες καλά που χώρισες μαζί της. ...

— Με την ελαφρότητα και τα κατρίτσια της μπορούσε να

μας υπερδέψη άσχημα, συμπληρώσε ο γκάνγκστερ.

— Άλήθεια, τί ιδέα έχεις για τον Ζύνε; ρώτησε, ξαφνικά, ο Μαίησον.

Ο Πάω άνασκήκωσε τους ώμους.

— Τί ιδέα θέλεις να έχω; απάντησε. Μόνος του έφαγε το κεφάλι του. ... Τί δουλειά είχε να γυρίσει στα καμπαρέ; ... Δεν θέλω να πω πως και συ κάνεις κακά που πηγαίνεις στα καμπαρέ. Άλλά συ, το κάτω - κάτω, πως για να περάσεις την ώρα σου, Ένώ ο Ζύνε φαίνεται πως είχε μπλέξει άσχημα.

— Η αστυνομία ήξερε τίποτε για τις σχέσεις του μαζί σου;

Ο Πάω τον χτύπησε φιλικά στον ώμο.

— Δεν κατάλαβες ακόμη ότι η αστυνομία είναι μαζί μας; του είπε. Τί σχέσι είναι αν ξέρη ή δεν ξέρη πως ο Ζύνε συνεργαζόταν μαζί μου; Νά είσαι βέβαιος πως αυτή η πλευρά της ζωής του Ζύνε δεν πρόκειται να ερευνηθή καθόλου. Δεν έχουμε λόγο, λοιπόν, ν' ανησυχούμε. ...

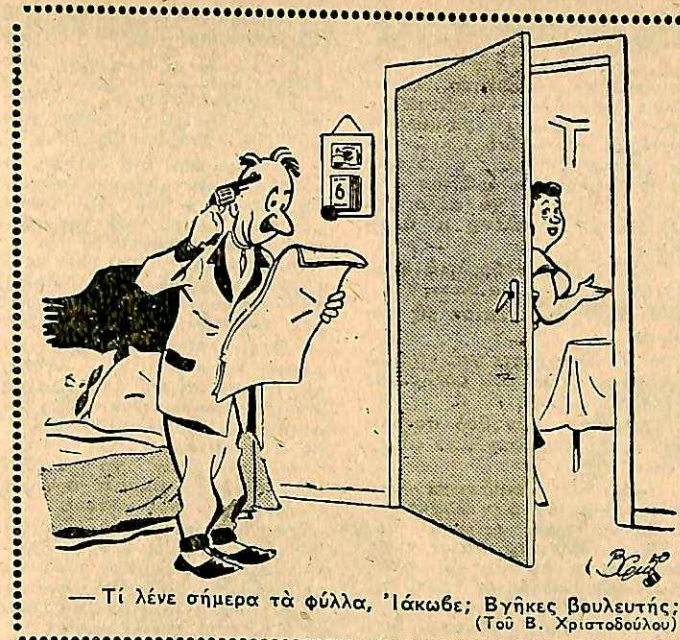
— Που μένεις τώρα; ρώτησε ο Μαίησον.

— Στην οδό Μπρούκς, αριθ. 93, τρίτος όροφος, πρώτο διαμέρισμα δεξιά.

Ο Βικ Μαίησον έβγαλε ένα χαρτάκι από την τσέπη του και σημείωσε τη διευθυνση.

— Σε πόση ώρα μπορείς να βρίσκεσαι εκεί; ρώτησε ο Πάω.

— Άπόλυτη, απάντησε. Ο Τέο Ζούμπρο είναι ένας δεύτερος Βικ Μαίησον.

— Τί λένε σήμερα τα φύλλα, 'Ιάκωβε; Βγήκες βουλευτής; (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Σε μία ώρα.

— Θα σ' άκουω, Πάω.

Ο γκαραζιέρης είχε γουρλώσει τα μάτια του.

— Δεν μπορώ να μιλήσω εδώ, είπε ο γκάνγκστερ. Θα π' αν' αποχαιρετήσης την κοπέλλα σου και θαρθής στο σπίτι μου. ...

— Θέλεις να π' αν' στο σπίτι της Χολινταίη;

— Όχι, απάντησε ο γκάνγκστερ. Δεν μπορούσα να μείνω περισσότερο μαζί της. Η Χολινταίη ήταν. ...

Και πρόσφερε μια βαρεία λέξη.

— Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο γκαραζιέρης. Η Χολινταίη δεν είναι από τις γυναίκες που άφοσιώνονται σ' έναν άντρα. ... Έκαμες καλά που χώρισες μαζί της. ...

— Με την ελαφρότητα και τα κατρίτσια της μπορούσε να

μας υπερδέψη άσχημα, συμπληρώσε ο γκάνγκστερ.

— Άλήθεια, τί ιδέα έχεις για τον Ζύνε; ρώτησε, ξαφνικά, ο Μαίησον.

Ο Πάω άνασκήκωσε τους ώμους.

— Τί ιδέα θέλεις να έχω; απάντησε. Μόνος του έφαγε το κεφάλι του. ... Τί δουλειά είχε να γυρίσει στα καμπαρέ; ... Δεν θέλω να πω πως και συ κάνεις κακά που πηγαίνεις στα καμπαρέ. Άλλά συ, το κάτω - κάτω, πως για να περάσεις την ώρα σου, Ένώ ο Ζύνε φαίνεται πως είχε μπλέξει άσχημα.

— Η αστυνομία ήξερε τίποτε για τις σχέσεις του μαζί σου;

— Είμαι καινούργιος σ' αὐ-
τὸ τὸ διαμέρισμα καὶ δὲν μ'
ἀρέσει νὰ ξερῇ ὁ θυρωρὸς
ποῖον δέχομαι ἢ ποίους εἶναι
οἱ ἀσχολίες μου.

— Ἐκεῖ ἀπόλυτο δίκιο, εἴ-
πε ὁ γκαρτζιέρης. Οἱ θυρωροὶ
εἶναι συνήθως φλύαροι...

— Ἀδείασαν κι' οἱ τρεῖς τὰ
ποτήρια τους.

— Στὸ μέλλον, οἱ συναν-
τήσεις μας θὰ γίνονται ἐδῶ,
εἶπε ὁ Πῶλ. Νομίζω πὼς αὐτὸ
εἶναι καλύτερο γιὰ ὅλους μας.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξερῇ κα-
νεὶς τὴ συνεργασία μας...

Γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ
Ζοῦμπρο.

— Μιλῶ γιὰ τὴ συνεργα-
σία μας σὰν γιὰ κάτι τὸ βέ-
βαιο καὶ τὸ ὀριστικό, πρόσθε-
σε. Μήπως κάνω λάθος;

— Δὲν θὰ μετανοιώσης πο-
τέ, Πῶλ, ἀπάντησε ὁ κουινιά-
δος τοῦ γκαρτζιέρη γιὰ τὴν ἰ-
δέα σου ν' ἀπευθυνθῇς σὲ μέ-
να. Ξέρω τὴ δουλειὰ πρὸκειται
νὰ κάμω...

Ὁ Βίκ Μαίησον χαμογέ-
λασε.

— Τοῦ ἐξήγησα στὸ δρόμο
τί εἶναι πιθανὸν νὰ τοῦ ζητή-
σουμε, εἶπε. Ὁ Τέο εἶναι πρό-
θυμος νὰ μάς βοηθήσῃ...

— Ὁ Τέο μίλησε ἴσως γιὰ
φοβερὰ πράγματα, παρατήρη-
σε ὁ Πῶλ. Ὁ Τέο δὲν πρὸκει-
ται νὰ ἐκτεθῇ σὲ κανένα κιν-
δυνο. Ἡ συνεργασία του μὰς
εἶναι, ὡστόσο, πολὺτιμη...

Ὁ γκαρτζιέρης σκεφτόταν
πὼς ὁ πρόλογος εἶχε κρατήσει
ἀρκετά. Ἐπρεπε νὰ βιαστῇ

τώρα, γιατί κατόπιν θὰ εἶχε

ἐνα σωρὸ πράγματα νὰ κάμῃ.

— Ἄς μιλήσουμε γιὰ τὴ
δουλειὰ πού σκέφτηκε, εἶπε.

Ἐγὼ μελετήσῃ τὰ πάντα κι'
ἔχω καταστρώσει μὲ μεγάλη
προσοχὴ τὸ σχέδιό μου...

Δὲν θὰ χρειαστῇ τίποτε ἄλλο ἀπὸ
τὸ νὰ καταλάβῃ καθένας ἀπὸ
τοὺς τρεῖς μας τὸ ρόλο του
καὶ νὰ τὸν ἐκτελέσῃ μ' ἀκρι-
βεία.

— Τί εἶδους δουλειὰ εἶναι;
ρώτησε ὁ Βίκ Μαίησον.

Ὁ Πῶλ ξαναγέμισε τὰ πο-
τήρια.

— Τί ἰδέα ἔχετε γιὰ καμμιὰ
ἐκατοστὴ χιλιάδες δολλάρια;
ρώτησε.

Τὰ μάτια τῶν δυὸ συνομι-
λητῶν τοῦ ἐλαμψαν ἀπὸ ἀπλη-
στία.

— Ὅτὰ τὰ μοιράσωμε στὰ
τρία, συνέχισε ὁ γκαρτζιέρης.

Δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνους πού
κλέβουν τοὺς συνεργάτες τους.

Παρέλειψα νὰ σὰς πῶ πού
βρίσκονται αὐτὲς οἱ ἐκατὸ
χιλιάδες δολλάρια: στὸ ταμεῖο
τοῦ δημοτικοῦ φόρου...

Σὰς μίλησα γιὰ ἐκατὸ χιλιάδες
δολλάρια;... Εἶναι τὸ λιγώ-
τερο πού μπορούμε νὰ βρού-
με ἐκεῖ...

— Στὸ ταμεῖο τοῦ δημοτι-
κοῦ φόρου! εἶπαν μὲ μιά φωνή
ὁ Βίκ κι' ὁ κουινιάδος του.

Ἡ ἐπιχείρησις τοὺς φαίνό-
ταν δύσκολη.

Τὸ ταμεῖο, ὅπου συγκεντρῶ-
νταν οἱ ἡμερήσιες εἰσπρά-
ξεις ἀπὸ τοὺς φορολογικούς
σταθμούς, βρισκόταν στὸ ἰσο-
γειο ἑνὸς μεγάλου κτιρίου, στὸ
κέντρο τῆς πόλεως. Δυὸ - τρεῖς
ὑπάλληλοι διανυκτέρευαν συ-
νήθως ἐκεῖ, γιὰ νὰ κάμουν τὴν
καταμέτρησι τῶν χρημάτων
καὶ νὰ ἐλέγξουν τὰ διπλότυπα
τῶν σταθμῶν.

— Ἡ δυσκολία εἶναι νὰ
μπούμε, συνέχισε ὁ Πῶλ. Στὴν
πύρρα, φυλάει συνήθως ἕνας
νυκτοφύλακας μὲ πολιτικὴ. Νο-
μίζω πὼς ἡ ζωὴ του δὲν σὰς
ἐνδιαφέρει...

Ὁ Ζοῦμπρο θὰ
πάρῃ τὴ θέσι του ὡς πού νὰ
τρέξω μέσα καὶ νὰ πάρω τὰ
χρήματα...

— Κι' οἱ ὑπάλληλοι πού θὰ
βρίσκωνται στὸ γραφεῖο; ρώ-
τησε ὁ Μαίησον μ' ἕνα ἐλα-
φρὸ τρεμουλιασμό στὴ φωνή.

Τί λογαριάζεις νὰ τοὺς κά-
μης;

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δου-
λειὰ, ἀπάντησε ὁ Πῶλ. Δὲν μ'
ἀρέσει ν' ἀφήνω πίσω μου
μάρτυρες, πού νὰ μποροῦν νὰ
ποῦν τί ἔκαμα ἢ τί δὲν ἔκα-
μα...

Ἀλλὰ γιατί ἐνδιαφέρε-
σαι γι' αὐτούς, Βίκ; Ὁ Ζοῦμ-
προ καὶ σὺ οὔτε θὰ ἴδῃτε, οὔ-
τε θ' ἀκούσετε τίποτε...

Ξέ-
χασα νὰ σοῦ πῶ: τὸ μόνο πού
θὰ κάμης σὺ εἶναι νὰ μάς πε-
ριμένῃς λίγο πὶδὸ κάτω μ' ἕνα
καλὸ αὐτοκίνητο...

Ἀλλὰ περι-
μένετε νὰ σὰς φέρω τὸ σχεδιά-
γραμμα τοῦ κτιρίου...

Ὅτὰ
σὰς ἐξηγήσω καλύτερα τὰ
πράγματα πάνω σ' αὐτό...

Ἀδείασε τὸ ποτήρι του μὲ

τὸ οὔσκου καὶ σηκώθηκε ἀπὸ

τὴ θέσι του.

— Τὸ ἔχω στὸ διπλὰνὸ δω-
μάτιο, εἶπε.

Πέρασε κατόπιν ἀνάμεσά
τους καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα πού
ὠδηγοῦσε στὸ ὑποδωμάτιο.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἀ-
κούστηκε ἕνα ἐλαφρὸ σφύριγ-
μα.

Ἦταν ὁ ἦχος τῆς σφαί-
ρας πού ἐφυγε ἀπὸ τὴν κάν-
νη τοῦ περιστρόφου μὲ τὸν ἀ-
ποσιωπητήρα, πού ὁ Πῶλ κρα-
τοῦσε στὰ χέρια του.

Ὁ Ζοῦμ-
προ τὴν δέχτηκε στὸ πίσω μέ-
ρος τοῦ κρανίου...

Ὁ Βίκ Μαίησον γύρισε ἀ-
μέσως τὸ κεφάλι του.

Ἀλλὰ, τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ δευτέρα
σφαῖρα ἐφυγε ἀπὸ τὸ περι-
στροφὸ καὶ βρῆκε τὸ γκαρτζιέρη
στὸ πρόσωπο.

— Αὐτὸ ἦταν τὸ σχέδιό
μου, ἡλίθιοι! φώναξε ὁ Πῶλ,
πηγαίνοντας κοντὰ τους.

Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ ἐξετάσῃ
ἂν εἶχαν πεθάνει ἢ ὄχι. Ἐκεί-
νο πού τὸν ἐνδιέφερε ἦταν νὰ
μὴ λερωθοῦν τὰ ἐπιπλα καὶ τὸ
πατώμα ἀπὸ τὸ αἷμα πού ἐτρέ-
χε ἀπὸ τὴς πληγές τους.

Ὁ Πῶλ εἶχε στρώσει ἀπὸ
πρὶν μέσα στὴν κουζίνα ἕνα ἀ-
διάδροχο ὕφασμα πού εἶχε ἀ-
γοράσει μαζί μὲ τὰ ἄλλα
πράγματα. Πάνω σ' αὐτὸ μετέ-
φερε τὸ Βίκ Μαίησον καὶ τὸν
κουινιάδο του.

Ὁ γκαρτζιέρης ἦταν πολὺ ἐλαφρὸς καὶ δὲν τὸν
κούρασε. Ἀλλ' ὁ Ζοῦμπρο ἦταν
ἐνας κολλοσσὸς καὶ ἀναγκά-
στηκε νὰ τὴν ὑψίστῃ τὸ κεφάλι του
μ' ἕνα πανὶ καὶ νὰ τὸν τρα-
βήξῃ ἀπὸ τὰ πόδια. Μερικὲς
κόκκινες σταλαγματιές ἔπεσαν
ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἀλλ' ἦταν ὁλο-
τελὴ ἀσήμαντες.

Ὁ γκαρτζιέρης κι' ὁ κουινιά-
δος τοῦ βρισκόταν τώρα ὁ ἕ-
νας πλὴν τοῦ ἄλλου πάνω στὸ
ἀδιάδροχο.

Ὁ γκαρτζιέρης ἔ-
σκυψε πάνω τους. Κι' οἱ δυὸ
ζούσαν ἀκόμη.

Ὁ Πῶλ γύρισε τότε στὸ σα-
λόνι καὶ ξαναπῆρε τὸ περι-
στροφὸ του.

Ἀλλὰ δὲν πυρο-
δόλησε, ὅπως ἦταν ἡ ἀρχικὴ
του σκέψις.

— Ἄς τοὺς βάλω πρῶτα
στὸ μπάνιο, ψιθύρισε. Διαφο-
ρετικά, θὰ μοῦ γεμίσουν τὴν
κουζίνα μὲ αἷματα.

Μιλοῦσε σὰν γιὰ τὸ πιδὸ φυ-
σικὸ πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Ἀρχισε κατόπιν ν' ἀδεία-
ζῃ τὰ σακιά μὲ τὴν ἄμμο μὲ-
σα στὴ μπανιέρα.

Ἐφτιάξε ἔ-
τσι ἕνα στρώμα πάχους σα-
ράντα περίπου ἐκατοστῶν.

Ύστερα ἔσκαψε μὲ τὰ χέρια
του ἕνα μικρὸ λακκὸ μέσα στὴν
ἄμμο. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ
μπορούσε νὰ κάμῃ ἡσυχὰ τὴν
δουλειὰ του, χωρὶς νὰ φοβό-
ται μήπως τὸ ὄξυγόνο πειρά-
ξῃ τὰ τοιχώματα τῆς μπανιέ-
ρας.

Ἦταν μουσκεμένους στὸν ἰ-
δρώτα ὅταν τελείωσε αὐτὴ τὴν
ἐργασία.

Ἀρπάξε κατόπιν τὸ Ζοῦμ-
προ καὶ μὲ μεγάλο κόπο κατὰ-
φερε νὰ τὸν ρίξῃ μέσα στὴ
μπανιέρα.

Ὁ Βίκ Μαίησον τοῦ

φάνηκε σὰν πούπουλο μπροστὰ

στὸν κουινιάδο του.

Ὁ Πῶλ εἶχε βάλει τὰ κεφά-
λια τους στὴς δυὸ ἄκρες τῆς
μπανιέρας κι' ἀνασηκώσε τὰ
πόδια τους γιὰ νὰ πιάνουν μι-
κρότερο χώρο.

Αὐτὴ τὴ φορά, νόμισε πὼς
ἦταν περιττὸ νὰ ἐξετάσῃ ἂν
εἶχαν πεθάνει ἢ ὄχι.

Ἡ ὁπλο-
θήρη ἀπὸ τὴν σφαῖρα στὸ κεφά-
λι τοῦ καθενός. Τὰ μυαλά του
Ζοῦμπρο τινάχτηκαν ἔξω, ἐνῶ
τὸ πρόσωπο τοῦ Βίκ Μαίησον
πλημμύρισε ἀπὸ αἷμα.

— Τὸ κυριώτερο ἔγινε! ψι-
θύρισε ὁ γκαρτζιέρης.

Ἦταν ὁλοτελὴ ψυχραῖος. Τὸ
ἀνατριχιαστικὸ ἐγκλημά
του δὲν τοῦ εἶχε κάμει καμμιὰ
ἐντύπωση.

Ἐνα σαρκαστικὸ
χαμόγελο μισάνοιγε τὰ χεῖλη
του, καθὼς ἐτοίμαζε τὴ συ-
σκευὴ τοῦ ὀξυγόνου.

— Ὁ Ζύνε, εἶπε, δὲν πέθανε
μὲ τόσες τιμές! Κι' ὡστόσο,
αἷξε περισσότερὸ ἀπὸ τὸ Βίκ
Μαίησον καὶ τὸν Τέο Ζοῦμπρο.

Ἡ συσκευή λειτουργοῦσε
θαυμάσια. Δὲν χρειάζονταν
νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν
ρίξη τῆς γολάζια φλόγα τῆς
πάνω στὰ δυὸ πτώματα.

Ὁ Πῶλ φόρεσε τὰ εἰδικὰ
γυαλιά πού θὰ τοῦ προστά-
τευαν τὰ μάτια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Εὐχαριστήριος ἐπιστολὴ

Πρὸς τὴν κυρίαν ΦΑΙΔΡΑΝ

Διευθύντρια τοῦ ὅρκου «ΚΟΠΤΙ-
ΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΡΙΣ».

Ὁδὸς Ἀλκιπιδίου 4, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Ἀξιότιμος Κυρία,

Αἰσθάνομαι τὴν υποχρέωσιν ὅπως
καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσω τὰς ἀπείρους
εὐχαριστίας μου πρὸς ὑμᾶς διὰ τὴν
ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου πλήρη ἐκμά-
θησιν τῆς Κοπτικῆς, βάσει τῆς διὰ
πρωτὴν φοράν ἐν Ἑλλάδι διδασκαμέ-
νης συγχρονισμένης μεθόδου «ΝΑΡΟ-
ΛΙΤΑΝΟ» (Σχολῆς Παρισίων μετ' ἧς
συνεργάσασθε).

Τυχάνουσα μοδίστα ἐπὶ ὁλόκλη-
ρον δεκαετίαν μετ' ἀξιολόγου πελα-
τείας μόνον σήμερον δύναμαι νὰ ἀν-
τιληφθῶ τὴν ἐννοίαν τῆς ἀνατολικῆς
Παρισίνης Τέχνης.

Ἀποστείλασα εἰς τὴν Σχολὴν
«ΝΑΡΟΛΙΤΑΝΟ» εἰς Παρίσιους με-
τὰ τὴν ἀποφοίτησίν μου ἐκ τοῦ ὑμε-
τέρου ὅρκου, σεῖρα ἐργασιῶν μου
(τετράδια γεωμετρίας, πατρὸν - μον-
τέλλα) δύναμαι νὰ βεβαιώσω μὲ πᾶ-
σαν μετριοφροσύνην ὅτι ἐτυχον δι-
πλώματος τιμῆς τῆς ἀνωτέρω Σχο-
λῆς μετὰ λίαν ἐπαινετικῆς ἀπαντή-
σεως, πραγματοποιήσασα αὐτὴν τὸ
ἀπὸ μακροῦ χρόνου ὄνειρόν μου.

Μετὰ τιμῆς

ANNA ΣΑΒΒΑ

Μοδίστα, κάτοικος Ἀθηνῶν, ὁδὸς
Ἀμερικανίδων Κυριῶν 66, Νίκαια.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζικὴ ἀποτριχώσις τοῦ προσώ-
που κλπ. ἀνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ
δέρματος, ἐπιτυγχάνεται διὰ τε-
λευταίου τύπου εἰδικῶν μηχανήμα-
τος ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟ-
ΓΟΥ ἰατροῦ κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕ-
ΓΟΡΡΑΧΗ. Ἱατρεῖον: Ὁδὸς Γε-
ρανίου 33. Τηλ. 53-539 2-7 μ. μ.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΕΛΒΕΤΙΚΑ καὶ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ἀρίστης τέχνης. ΝΙΚ. ΚΑΛΑ-
ΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, Μετ. Παυλίδου
3ος ὁρόφος Διόλου 59 καὶ Βυσ-
σης ἀντικρὺν Ζαχαροπλαστείου

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑΝ

— Εἴμαστε ἡ πρώτη ομάδα τῶν ψηφοφόρων
τοῦ ἀνδρός σας καὶ ἤρθαμε γι' αὐτὸ πού μᾶς
ὕποσχεθήκατε...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΠΑΤΗΡΙΟΥ ΛΗΨΕΩΣ
Με Δόσεις
Σ. ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ
ΠΡΑΓΜΑΤΟΛΟΓΕΙΣ 33-34 Τηλ. 26-815

ΕΠΙΠΛΑ
Με δόσεις
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Τηλ. 55-638
Μενάνδρου 75

ΚΑΛΜΟΛ
ΚΑΤΑΠΛΑΙΣΤΕΛΕΤΟ
ΚΕΡΑΤΟΡΡΟΙΕΣ - ΔΟΛΟ-
ΧΟΡΟΙ - ΤΥΦΛΟΙ - ΠΟ-
ΝΗΡΕΣ - ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ - ΝΕΥΡΑ
ΤΙΣΜΟΤΕΣ - ΚΟΝΙΟΓΕΝΗΤΑ

ΑΙΣΧΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Πανόδες, Τριχοπτώσεις, Ἀκμή
(σπυρία νεότητος): Ρυτίδες, Φακί-
δες, Κρεατοελιές, Αγγειώματα,
Στίγματα, Λιπαρόν καὶ ξηρὸν δερ-
μα κ.λ.π. Εἰδικὸς ΓΙΟΕΛ Βαλαω-
ρίτου 12, Τηλ. 33-039. Συμβουλαὶ
δωρεάν. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δι' ἄλλη
λογραφίαν).

ΒΑΦΑΙ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Εἰς φανελλοὺς
RIDA
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΛΑΡΙΝΗ
ΚΑΡΟΡΗ 4 Τηλ. 26/25

Τέχνη * Ἐφαρμογὴ
ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ
ΜΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ - ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 154
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ - ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ
ΕΥΚΟΛΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ καὶ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ἀρίστης τέχνης. ΝΙΚ. ΚΑΛΑ-
ΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, Μετ. Παυλίδου
3ος ὁρόφος Διόλου 59 καὶ Βυσ-
σης ἀντικρὺν Ζαχαροπλαστείου

Δραματικό διήγημα

Η αγάπη ανεβάζει τον άνθρωπο στον ουρανό. 'Αλλ' όχι λίγες φορές τον κάνει μικρόψυχο, πρόστυχο, τιποτένιο... Σε μένα έγινε το δεύτερο...

Αγάπησα τη Μαντελέν την εποχή που υπερασπιζόμουν στο δικαστήριο τον άνθρωπο που είχε σκοτώσει το φίλο της. 'Όλα αυτά σ'άς φαίνονται 'ίως πολύπλοκα. 'Αλλά θα σ'ας πω με λίγα λόγια την ιστορία της.

Η Μαντελέν, όπως πολλά κορίτσια, είχε τη μανία να βγεί στο θέατρο. Γιατί πίστευε πως είχε ένα μεγάλο ταλέντο και πως θα ήταν αρκετό να εμφανιστεί στη σκηνή για να επιβληθεί άμέσως και να θριαμβεύσει. Οι γονείς της — καταγόταν από μια εύπορη αστική οικογένεια — δεν φαίνονταν να είχαν την ίδια γνώμη. Κι' εκτός απ' αυτό, αντιπαθούσαν το θέατρο. Ήταν, όμως, σύμφωνοι μαζί της ένας νεαρός εξοδελφός της, ο Πιέρ.

Και πως, άλλωστε, θα μπορούσε να συμβαίνει διαφορετικά; Ο Πιέρ ελάτρευε τη Μαντελέν. 'Αλλά την ελάτρευε όπως ένα παιδί δεκά οχτώ χρόνων. Είχε την ίδια ηλικία με την εξαδελφή του. Δεν ζητούσε τίποτε. Ή μοναδική χαρά του ήταν να την ακολουθού παντού, σαν τη σκιά της και να ικανοποιεί όλες τις επιθυμίες κι' όλα τα καприτσια της.

Η Μαντελέν κι' ο Πιέρ κατάφεραν, λοιπόν, να χωθούν στους καλούμενους «καλλιτεχνικούς κύκλους», για να μπορούν να φτάσουν στο μεγάλο σκοπό τους. 'Ετσι, γνωρίστηκαν με το Ροδόλφο Βανέλ, που θριάμβευε τότε στα παρισινά θέατρα.

Ο Βανέλ ήταν ο τύπος του γεννημένου γυναικοκατακτητού. Με το πρόσημα της καλλιτεχνικής υποστήριξης έκαμε δική του τη Μαντελέν, όπως συμβαίνει, άλλωστε, σε πολλές παρόμοιες περιπτώσεις. Η νέα τον είχε αγαπήσει μ' όλη της την καρδιά και δεν έβλεπε τίποτε το κακό σ' ό,τι είχε συμβεί μεταξύ τους. 'Αλλά, με τον καιρό, είδε τις συνέπειες του λάβους της. Ο 'ηθοποιός άρχισε συγχρόνως να την παραμελεί από αυτή τη στιγμή, αφού της έδωσε κάποιες ασόριστες υποσχέσεις ότι θα την παντρευτεί.

Ο Πιέρ, με την παιδικίστικη αθωότητά του, δεν είχε καταλάβει τίποτε ως τότε. 'Όταν έμαθε την αλήθεια, έκλαψε από ζήλεια κι' απελπισία, αλλά, στο τέλος, την συχώρησε. Ο δυστυχισμένος νόμιζε πως το σφάλμα ήταν δικό του, γιατί δεν είχε μιλήσει από προτίτερα στη Μαντελέν για την αγάπη του. Και τώρα, με μια συγκινητική μεγαλοψυχία, της πρότεινε να την κάνει γυναίκα του και ν' αναλάβει αυτός την πατρότητα του παιδιού, που η νέα έπρόκειτο να φέρει στον κόσμο.

Η Μαντελέν συγκινήθηκε από τα λόγια του κι' 'ίως λυπήθηκε γιατί δεν είχε προσέξει ως τότε τη μεγάλη αγάπη του μικρού φίλου της, αλλά δεν δέχτηκε την πρότασή του. Γιατί έλπιζε πάντα πως ο 'ηθοποιός «θακανε κάτι», για να προστατέψει την υπόληψή της. Κόπος χαμένος! 'Εκείνο που έκαμε ήταν ότι έφυγε από το Παρίσι, όταν κατάλαβε πως πλησίαζε ο καιρός που θα γεννούσε η Μαντελέν.

Η δυστυχισμένη έφερε στον κόσμο ένα κοκοφτιαγμένο και ασθενικό πλάσμα, που πέθανε έπειτα από λίγον καιρό.

Ο Βανέλ, που ένοιωσε 'ίως τύψεις για τη στάσι του, ξαναγύρισε και πήγε μία μέρα να την επισκεφτεί στο σπίτι όπου η Μαντελέν έμενε μαζί με τον Πιέρ. Και τότε ξέσπασε το δράμα.

Δεν ξέρω πως ακριβώς έγινε. Ο Πιέρ κι' η Μαντελέν μού αφηγήθηκαν τα εξής: Ο Βανέλ είπε μερικά μασσημένα λόγια, για να δικαιολογήσει τη στάσι του, αλλά όπως ήταν εγωίστης και ματαιόδοξος, δεν δυσκολεύτηκε να εκφράσει την ικανοποίησή του γιατί είχε φύγει από τη μέση αυτό το δυστυχισμένο παιδάκι που, με την παρουσία του, είχε, θα δηλητηρίαζε τις φιλικές σχέσεις τους στο μέλλον. 'Υπογράμμισε τη λέξη «φιλικές», θέλοντας να

κάμει τη Μαντελέν να καταλάβει ότι ο 'ηρωτικός τους δεσμός είχε τερματισθεί οριστικά. Πρόσθεσε κατόπιν ότι ήταν άσχημο εκ μέρους του το ότι είχε κωδή άναμεσα στην αγνή αγάπη των παιδιών — έννοιας τη Μαντελέν και τον Πιέρ — και τους σύστησε να παντρευτούν, «για να διορθωθούν όλα». Τα λόγια του, όπως ήταν φυσικό, εξώργισαν τη Μαντελέν και περισσότερο τον Πιέρ. Οι δυο άντρες λογομάχησαν και, σε μία στιγμή, ήρθαν στα χέρια. Ο Πιέρ είχε πιάσει τον Βανέλ από το λαιμό, 'αλλά αυτός κατάφερε να δαγίλει το περιστρεφόμενο του. Τη στιγμή, όμως που πίεζε τη σκανδάλη, ο Πιέρ του γύρισε το

ΕΝΟΧΗ ΑΓΑΠΗ

χέρι κι' η σφαίρα, χώθηκε στο στήθος του 'ηθοποιού, λίγο πιο πάνω από την καρδιά και τον ξάπλωσε νεκρό.

Ανέλαβα με ζήλο την υπεράσπισή του Πιέρ, αλλά, μ' όλες τις προσπάθειές μου, δεν κατάφερα να επιτύχω την αθώωσή του. Το δικαστήριο τον καταδίκασε σε δεκαετή εірκή.

Έφυγε για τη νήσο του Ρέ, όπου θα εξέτιε την ποινή του, κάνοντας μου τη σύστασι να προσέχω τη Μαντελέν. 'Αλλ' η σύστασίς του ήταν περιττή. Γιατί αγαπούσα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου αυτή τη νέα.

Οι συγκινήσεις του τελευταίου καιρού την είχαν εξαντλήσει πολύ κι' η Μαντελέν δέχτηκε πρόθυμα την πρότασή μου για να μείνει λίγον καιρό στις Κάννες, μαζί με την κορούλα μου, τη Ζανό, που ήταν τότε ένδεκα χρόνων. Η μητέρα της είχε πεθάνει φέρνοντας την στον κόσμο. 'Εγώ την είχα και την έβλεπα κάθε Σαββατοκύριακο.

Σε κάθε επίσκεψή μου, η Μαντελέν με ρωτούσε αν είχε κανένα γράμμα από τον Πιέρ.

— Όχι, της απαντούσα. Δεν έλαβα τίποτε...

'Αλλά της έλεγα ψέμματα. 'Όπως σ'ας είπα, η αγάπη κάνει καμιά φορά τον άνθρωπο μικρόψυχο και τιποτένιο. Η αλήθεια είναι πως ο Πιέρ έγραφε πολύ τακτικά στη Μαντελέν. 'Αλλά μόλις έπαυρα τα γράμματά του — είχαμε συμφωνήσει ότι θα τα έστειλε σε μένα — τα ξέσχιζα άμέσως χωρίς να τ' ανοίγω.

Την εποχή εκείνη, μού ανέθεσαν μια υπόθεσι, που με υποχρέωνε να πάω στην 'Ιταλία. Πρότεινα στη Μαντελέν να με συνοδεύει ως γραμματέας μου και στο ταξίδι αυτό, που κράτησε περισσότερο από τρεις μήνες, της μίλησα για τη μεγάλη αγάπη μου και την έπεισα να γίνει γυναίκα μου.

Δέχτηκε χωρίς ένθουςιασμό. Κατάλαβα πως στο βάθος της ψυχής της αγαπούσε τον Πιέρ, 'αλλ' αυτό δεν μ' ανησυχούσε. Ο Πιέρ ήταν για μένα ένας νεκρός. Δεν αισθανόμουν τον παραμικρό δισταγμό, παίρνοντας τη θεσί του. Ο γάμος μας έγινε στις Κάννες. Η μικρή Ζανό, που είχε βρή στη Μαντελέν μία μεγάλη φίλη, ήταν ένθουςιασμένη.

Η Μαντελέν προσαρμόσθηκε γρήγορα στην καινούργια ζωή της. 'Ημαστε ευτυνισμένοι. Και τα χρόνια άρχισαν να κυλούν ήρεμα, χωρίς τίποτε το αξιοσημείωτο.

Ο Πιέρ είχε πάψει από καιρό να γράφει στη Μαντελέν, που, από τ' άλλο μέρος, δεν μούκανε πιά ερωτήσεις γι' αυτόν.

... 'Αρπάξα το περιστρεφόμενο και πυροβόλησα τον άνθρωπο που μ' είχε προδώσει!...

Η γυναίκα μου κι' η κόρη μου έμεναν πάντα στη μικρή έπαυλή που είχα στις Κάννες. Κι' 'εγώ, άλλωστε, περνούσα εκεί όλο τον καιρό που μού άφηναν οι υποθέσεις μου.

Όταν έμαθα πως ο Πιέρ έπρόκειτο ν' αποφυλακισθεί, πήρα τη Μαντελέν και φύγαμε για την 'Ιταλία. 'Ηθελα ν' αποφυγάμε άπροσπτη συνάντησι μεταξύ της γυναίκας μου και του Πιέρ. Από τ' άλλα μέρος, είχα δώσει οδηγίες στον υπάλληλο που διηύθυνε το γραφείο μου στο Παρίσι, ν' απομακρύνει με κάθε τρόπο τον Πιέρ, όταν θα εμφανιζόταν εκεί και να μην του δώση τη διεύθυνσι του σπιτιού μου στις

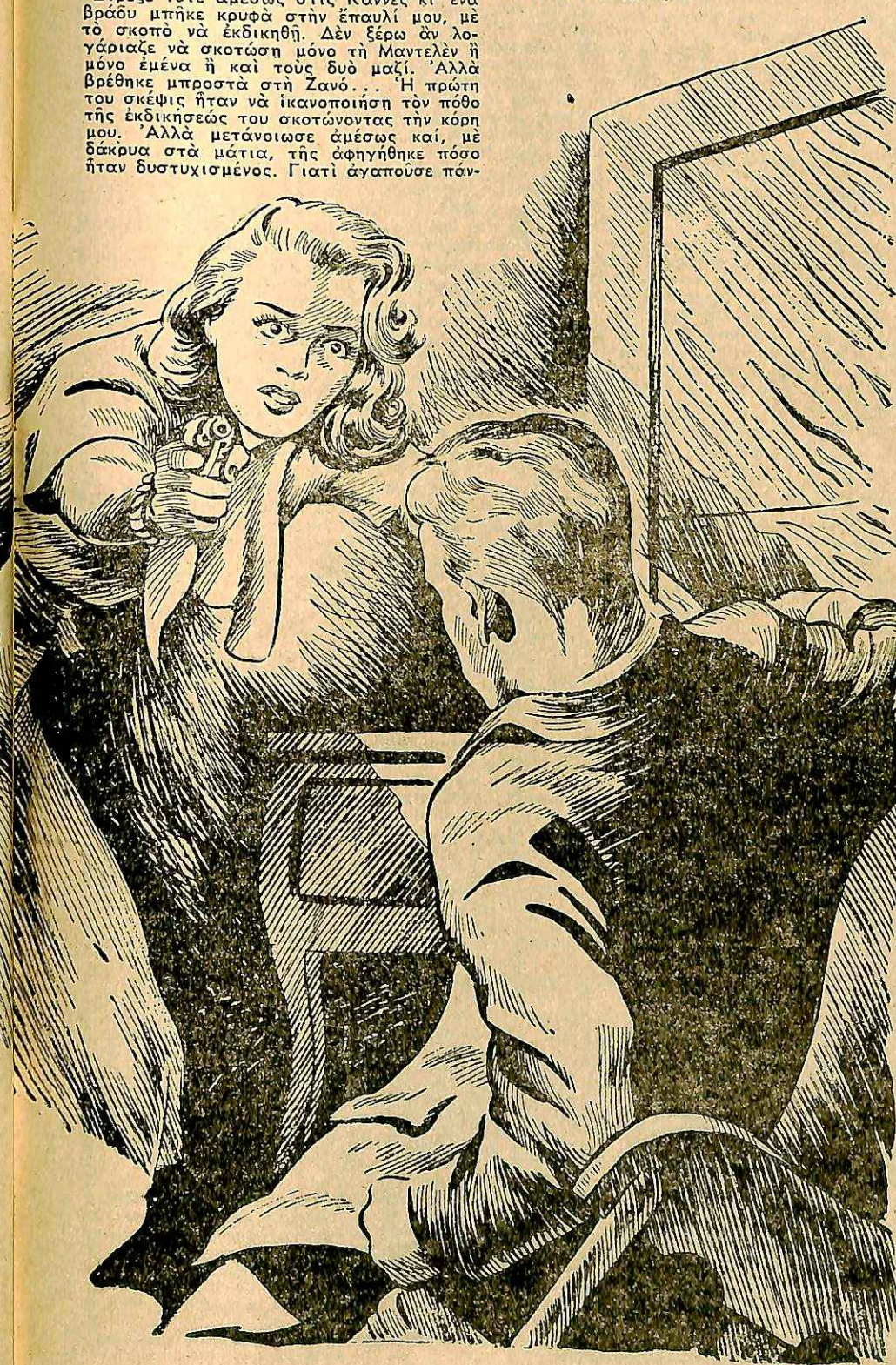
Κάννες. Ο χρόνος, σκεφτόμουν, θα είχε κάμει το έργο του. Το κυριώτερο ήταν ν' αποφύγω μία συνάντησι μεταξύ της Μαντελέν και του Πιέρ. Θα έβλεπα μόνος μου τον Πιέρ και ήμουν βέβαιος ότι θα τον έκανα να καταλάβει πως η πράξις μου ήταν εκείνη που έπρεπε. Το κάτω - κάτω, η Μαντελέν δεν ήταν σωστό να θυσιαστή, περιμένοντας τον να βγεί από τη φυλακή.

Όταν γυρίσαμε με τη Μαντελέν στις Κάννες, μέιναμε καταπληκτικοί κι' οι δυο από τη συμπεριφορά της Ζανό απέναντί μου. Αποτραβήχτηκε με όρμη όταν πήγα να τη φιλήσω στο μέτωπο και δεν έδωσε ούτε το χέρι της στη μητέρα της. Το ίδιο βράδυ δεχτήκαμε την επίσκεψή του Πιέρ...

'Αλλά πρέπει να σ'ας εξηγήσω τί είχε μεσολαθήσει κατά την απουσία μας.

Ο Πιέρ, όταν βγήκε από τη φυλακή, δεν δυσκολεύτηκε να μάθει την αλήθεια. 'Ετρεξε τότε άμέσως στις Κάννες κι' ένα βράδυ πήκε κρυφά στην έπαυλή μου, με το σκοπό να εκδικηθεί. Δεν ξέρω αν λογάριαζε να σκοτώσει μόνο τη Μαντελέν ή μόνο έμένα ή και τους δυο μαζί. 'Αλλά βρέθηκε μπροστά στη Ζανό... Η πρώτη του σκέψις ήταν να ικανοποιήσει τον πόθο της εκδίκης, σκοτώνοντας την κόρη μου. 'Αλλά μετανόιασε άμέσως και, με δάκρυα στα μάτια, της αφηγήθηκε πόσο ήταν δυστυχισμένος. Γιατί αγαπούσε πάν-

τα τη Μαντελέν... Εύρισκε άκατανόητο πως είχε προδώσει την υπόσχεσι που του είχε δώσει ότι θα τον περίμενε να βγεί από τη φυλακή για να παντρευτούν κι' έκφραζόταν μ' αγανάκτησι κι' αποστροφή για μένα, που, στα λιγοστά γράμματα που του είχα στείλει στη φυλακή, του έγραφα πως είχα χάσει ολότελα τ' ίχνη της γυναίκας που αγαπούσε και πως δεν ήξερα τί είχε απογίνει. Το συμπεράσμα που ήταν πως τον είχαμε προδώσει κι' οι δυο. Στην πραγματικότητα εκείνος που είχε φερθή 'άνανδρα και πρόστυχα ήμουν μόνον 'εγώ. 'Αλλ' αυτό ο Πιέρ δεν το ήξερε ακόμη. Το έμαθε κείνο το βράδυ, όταν μίλησε στη Μαντελέν για τα γράμματα που της είχε στείλει από τη φυλακή. 'Αναγκάστηκε τότε να σκύψει το κεφάλι και να ομολογήσω πως τα είχα καταστρέψει. Η γυναίκα μου με κύτταξε με αγανάκτησι και περιφρόνησι.

— 'Ό,τι 'εκαμές, μού είπε, δεν είναι μια 'άνανδρα πράξις, 'αλλ' ένα αληθινό εγκλημα. Χρωστούσα τη ζωή μου στον Πιέρ και κανείς δεν είχε το δικαίωμα να μ' απομακρύνει απ' αυτόν. Μάθε, λοιπόν, ότι τον Βανέλ δεν τον σκότωσε ο Πιέρ, 'αλλ' 'εγώ. Σε μία στιγμή της πάλης το περιστρεφόμενο του Βανέλ κύλησε κάτω. Το άρπαξα άμέσως, πήγα κοντά στον άνθρωπο που με είχε προδώσει και πυροβόλησα. Ο Πιέρ, από μεγαλοψυχία κι' από αγάπη για μένα, ανέλαβε την ευθύνη για το εγκλημα που δεν είχε κάμει.

Γύρισε κατόπιν προς το μέρος του Πιέρ.

— Αν μπορείς να ξεχάσεις ό,τι έγινε στο μεταξύ, είμαι έτοιμος να σ' ακολουθήσω κι' αυτή τη στιγμή, τού είπε.

— Όχι, απάντησε ο Πιέρ. Δεν σ' αγαπώ, πιά, Μαντελέν.

— Πιέρ, Πιέρ, φώναξε απελπισμένη η Μαντελέν, 'εγώ δεν έπαφα ποτέ να σ' αγαπώ και να σε σκεπτόμαι. Παντρεύτηκα παρ' όλη τη θέλησί μου. Δε νοιώθω τίποτα για τον άνδρα μου, Πιέρ, τον μισώ, τον μισώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου γιατί μού έκλεψε την ευτυχία μου, γιατί γκρέμισε τα όνειρά μου... 'Εσύ, Πιέρ, ήσουν η ευτυχία μου, 'εσύ, τα όνειρά μου. Δεν ήξερα πως μούγραφες πάντα, πως δεν με είχες ξεχάσει ποτέ... 'Αλλά σε νόμιζα χαμένο, νεκρό...

— Είναι πιά πολύ αργά, Μαντελέν... Σου τ'ό είπα ειλκρινά, 'ωμά: δε σ' αγαπώ... 'Εσθυσες απ' την ψυχή μου, απ' τη σκέψι μου... Δεν αξίζεις πιά στα μάτια μου... 'Όπως δεν αξίζεις και τη μεγάλη θυσία που έκανα για σένα... 'Είσι μία ανάξια... Πρόδωσες τον έρωτά μας, τα όνειρά μας, τα πρόδωσες και τα ποδοπάτησες όλα... Δεν περίμενες να βγω απ' τη φυλακή που για σένα πήγα.

— Πιέρ, σε ίκετεύω... Συχώρεσέ με...

— Όχι, δεν είσαι πιά τίποτα για μένα, Μαντελέν...

Κι' ενώ η γυναίκα μου ξεσπούσε σε λυγμούς, άκουσα την κόρη μου να μού λέει:

— Πατέρα, χρωστάτε μία ικανοποίησι στον Πιέρ, για το κακό που τού κάματε 'αλλοτε. Αυτή την ικανοποίησι θα τού την δώσω 'εγώ... Φεύγω μαζί του!

— Είσαι τρελή, Ζανό;

— Όχι, πατέρα. Δεν φεύγω μόνο για να ξεπληρώσω το χρέος το δικό σας και της δεύτερης μητέρας μου απέναντί του. Ο Πιέρ κι' 'εγώ αγαπιόμαστε κι' είμαστε βέβαιοι πως θα ζήσωμε ευτυχισμένοι μακριά από το ψέμμα και την υποκρισία της δικής σας ζωής... Η αγάπη μας γεννήθηκε κατά τις μακρές ώρες που περάσαμε εδώ, περιμένοντας την επιστροφή σας. Γιατί ο Πιέρ δεν έπαψε να μ' επισκέπτεται σ' όλο αυτό το διάστημα. Με τον καιρό, η συντροφιά του μού έγινε απαραίτητη, όπως κι' η δική μου σ' αυτόν. Κατάλαβαμε τότε πως είμαστε καμωμένοι ο ένας για τον άλλον. Το αίσθημά μας είναι άγνο κι' αν βιάζωμαι να φύγω είναι για να μη το μολύνω, μένοντας περισσότερο κοντά σε σ'ας και τη μητέρα μου.

Ποτέ 'αλλοτε, η κόρη μου δεν μού είχε μιλήσει μ' αυτό τον τρόπο.

Οι παρακλήσεις, τα δάκρυα, η ταπεινωσίς μου δεν μπόρεσαν να την συγκρατήσουν. 'Εφυγε το ίδιο βράδυ μαζί με τον Πιέρ κι' έπειτα από μερικές μέρες πήρα ένα τηλεγράφημα, που με πληροφορούσε ότι ο Πιέρ κι' αυτή είχαν κάμει τους γάμους τους στο Παρίσι. Ο Πιέρ εργάζεται τώρα σε μία μεγάλη εταιρεία ως σχεδιαστής και κερδίζει άνετα τη ζωή του. Ούτε αυτός ούτε η κόρη μου θέλησαν ποτέ να δεχτούν την οικονομική συνδρομή μου ή να έχουν την παραμικρή επικοινωνία μαζί μου.

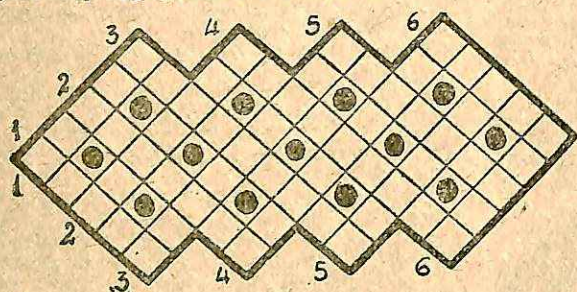
Η Μαντελέν κι' 'εγώ ζούμε πάντα στις Κάννες. 'Αλλ' είμαστε πιά σαν δυο ξένοι. Ξέρω ότι η γυναίκα μου με μισεί θανάσιμα. 'Όπως ξέρω επίσης ότι η μικρή μου Ζανό με περιφρονεί μέσα από τα βόθρα της ψυχής της. 'Ω, Θεέ μου, πόσο ακριβιά πληρώνω την ατιμία που έκανα εις βάρος του Πιέρ! 'Ακριβιά... 'Όχι! Η τιμωρία μου είναι δίκαιη. Δεν έχω το δικαίωμα να παραινηθώ.

ANTRE SEZAN

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο ψαροκόκκαλο

Το σταυρόλεξο αυτό διαφέρει από τα άλλα κατά το εξής: Οι λέξεις αντί να τοποθετηθούν οριζοντίως και καθετίως, θα τοποθετηθούν διαγωνίως. Οι επάνω αριθμοί αφορούν τις λέξεις που θα τοποθετη-

θούν με κατεύθυνση προς τα κάτω, οι δε κάτω αριθμοί εκείνες που θα τοποθετηθούν προς τα άνω.

Και τώρα, ιδού οι σημασίες των ζητούμενων λέξεων:

ΑΝΩ ΣΕΙΡΑ (προς τα κάτω)
1. Τέτοια είναι τα κορίτσια στην Ελλάδα.

2. Το ταραξάμε κατά την κατοχή.
3. Άνθος των τροπικών χωρών.
4. Γενάτος άστρα.
5. Ανάπρος.
6. Φαίνομαι πιο νέος απ' ό,τι είμαι.

ΚΑΤΩ ΣΕΙΡΑ (προς τα άνω)

1. Χορός της μόδας.
2. Γυναίκα που με την όμορφη της έχει δημιουργήσει πολλά θύματα.
3. Ένας πολύτιμος λίθος που... δεν άρσενε πολύ στους περητσήδες.
4. Διοικητική διαίρεση του Ρωμικού και του Βυζαντινού κράτους.
5. Νάζια.
6. Σουφρώνω, συστέλλω.

Δ.

Άκου με τα κόκκαλα!

Ξέρετε ότι μπορείτε ν' ακούσετε μ' όλα τα κόκκαλα του κεφαλιού; Χτυπήστε πάνω στο τραπέζι τις μύτες ενός πηρουιού κι' ακουμπήστε έπειτα τη λαβή του στο κόκκαλο πίσω απ' τ' αυτί σας. Ο' ακούστε τότε καθαρά τον ήχο των παλμικών δονήσεων του πηρουιού. Το ίδιο πείραμα μπορείτε να έπα- ναλάβετε και μ' άλλα κόκκαλα του κρανίου ή του προσώπου. Πιο δυνα- τος ακούγεται ο ήχος, αν κρατήστε σφικτά τη λαβή του πηρουιού ανά- μεσα στα δόντια σας, γιατί στην περίπτωση αυτή δεν μεσολαβεί κα- βόλου κρέας.

Οι τέσσερες όμπρέλλες

Τέσσερες φίλοι κρέμασαν τις όμπ- ρέλλες τους στην ίδια κρεμάστρα του ρεστοράν όπου πήγαν να φάνε. Καθώς έφευγαν έπειτα βιαστικά, καθένας τους πήρε κατά λάθος ξέ- νη όμπρέλλα. Κατά πόσους διαφο- ρετικούς τρόπους μπορεί να γίνει αυτό;

Στο κανάλι

Απ' αυτό το στενό κανάλι δεν χωρούν να περάσουν δυο πλοία συ- γχροώς. Κατά κακή τύχη, συναντή- θηκαν εκεί μέσα τέσσερα πλοία, που είχαν αντίθετη κατεύθυνση. Στο σημείο εκείνο, βρίσκεται μια δεξα- μενή, που μπορεί να χωρέσει ένα μόνο πλοίο. Τι maneuvers πρέπει να κάμουν τα τέσσερα πλοία, έτσι ώστε να συνεχίσουν το δρόμο τους (δηλαδή τα μαύρα να περάσουν προς τα δεξιά και τα άσπρα προς τα αριστερά);

- Πόσα;
1) Πόσες μοίρες έχει ένας κύ- κλος;
2) Πόσα έθνη είχε μέλη του Ο.Η.Ε.;
3) Πόσες ημέρες είχε ο Φεβρου- άριος του 1900;

Είστε συγγενείς;

Ποιά συγγενική σχέση υπήρχε ανάμεσα στα παρακάτω γνωστά πρόσωπα, που μοι- αζούν τα ονόματά τους;

- 1) Φραγκλίν ο ς Ρουζβέλτ και Θεό- δωρος Ρουζβέλτ.
- 2) Φρέν Άσταρ και Άντελ Ά- σταρ.
- 3) Μαρία Θηρε- σία και Μαρία Άν- τουανέττα.
- 4) Θεόδω ρ ο ς Ρουζβέλτ και Έλ- γορ Ρουζβέλτ.
- 5) Γεώργιος Β' και Γεώργιος Γ'.
- 6) Αικατερίνη Α' και Αικατερί- νη Β'.
- 7) Γιόχαν Στράους και Ρίχαρντ Στράους.
- 8) Λουδοβίκος ΙΣΤ' και Λου- δοβίκος ΙΗ'.

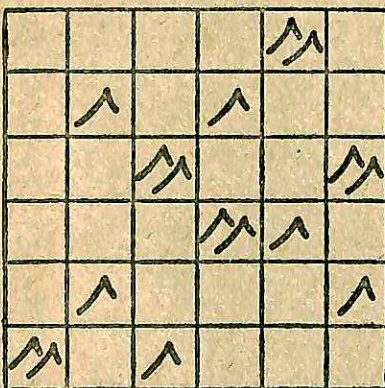
Τα ρολόγια

Το ρολόι του Κώστα πηγαίνει πίσω δέκα λεπτά, αυτός όμως νο- μίζει πως πηγαίνει πέντε λεπτά μπροστά. Το ρολόι του Σπύρου πη- γαίνει πέντε λεπτά μπροστά, αυτός όμως νομίζει πως πηγαίνει δέκα λε- πτά πίσω. Πρόκειται τώρα να τα- ξειδέψουν κι' οι δυο μ' ένα τσάινο που φεύγει στις 4 ακριβώς. Άν ξεκινήσουν για το σταθμό την τε- λευταία στιγμή (σύμφωνα με τα ρολόγια τους) ποιος θα φτάσει πρώτος εκεί;

Επιστημονικές ερωτήσεις

- 1) Ο Πολικός Άστρο είναι όρα- τός απ' όλα τα σημεία της Γης;
- 2) Υπάρχουν ζώα που δεν πι- νουν ποτέ νερό;
- 3) Ένας μετεωρόλιθος είναι έρυ- θροπυρρινός όταν φτάνει στην έ- πιφάνεια της Γης;

Έχετε καλή μνήμη;

Σας προσφέρουμε εδώ ένα τρόπο για να δοκιμάσετε τη μνήμη σας. Κυττάχτε προσεκτικά επί μισό λε- πτό της ώρας τα σημάδια που ύ- πάρχουν μέσα στα τετραγωνίδια της εικόνας μας. Έπειτα, δίχως να τα βλέπετε πιά, προσπαθήστε να σημειώσετε τα ίδια πάνω σ' ένα άλλο σχέδιο με ισάριθμα αδειανά τετραγωνίδια.

Απρόοπτο

Άν καθόντουσαν μαζί σ' ένα τραπέζι και κουβεντιάζαν ο Άδμ, ο Ισαάκ Νεύτων κι' ο Γουλιέλμος Τέλλος, ποιά θα ήταν κατά πάσαν πιθανότητα το θέμα της συνομιλίας τους;

Οι λύσεις στη σελ. 76

Ο «τρελλός» του Καίμπριτζ

Ο Καπίτζα και η ατομική έρευνα

Δίχως τον καθηγητή Πέτρο Καπίτζα, είναι πιθα- νάτατον ότι οι Ρώσοι δεν θα είχαν σήμερα την α- τομική βόμβα. Ο Ρώσος λοιπόν αυτός επιστήμαν αναδείχθηκε στο μεγάλο αγγλικό Πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ, όπου έγιναν οι πρώτες διάσπασις του ατό- μου, ή ανακάλυψις των νετρονίων κι' η πρώτη μετα- στοιχειώσις της ύλης.

Ο Καπίτζα γεννήθηκε στη Ρωσία, το 1899. Ή- ταν γιγιός ενός στρατηγού του Τσάρου, που συμφί- λιώθηκε αργότερα με τη νέα Κυβέρνηση. Όταν κηρύ- χθηκε η Ρωσική Έπανάσταση, άφησε την πατρίδα του και κατέφυγε στην Άγγλία. Οι προηγούμενες επιστημονικές εργασίες του στο Πολυτεχνείο της Πε- τρουπόλεως τον βοήθησαν να επιτύχει μια υποτροφία στα Έργαστήρια Κάβεντις, του Πανεπιστημίου του Καίμπριτζ.

Τα εργαστήρια αυτά αποτελούσαν ένα παγκόσμιο κέντρον πρακτικών και θεωρητικών φυσικών ερευνών. Είχαν διευθυντή τους τον περίφημο Λόρδο Ράδερφοδ, μεγάλο πρωτοπόρο της ραδιενέργειας, που έμπνευχε τους συνεργάτες του και τους υποδείκνυε τους και- νουργίους δρόμους που θα τους οδηγούσαν σε μεγα- λύτερες επιτυχίες.

Ανάμεσα στο Ράδερφορδ, τον καθηγητή Κόκροφτ, το δόκτορα Όλιφαντ κι' άλλους γίγαντες της Έπι- στήμης, ο Καπίτζα έγινε κι' αυτός γίγας. Ήταν ο πρώτος που δημιούργησε «μαγνητικά πεδία» ισχυρά σαν εκείνα που υπάρχουν μέσα στα άτομα.

Το ηλεκτρικό ρεύμα για τη δημιουργία αυτών των πεδίων θα μπορούσε να λυώση και να κόμη στάχτη κάθε ηλεκτρικό άγγωδ. Ωστόσο ο Καπίτζα, αδιαφο- ρώντας για τους κινδύνους, δεν έδισταζε να παραγά- γη τέτοιο ρεύμα με τα δυνάμει του, διαρκείας ενός εκατοντάκις χιλιοστού του δευτερολέπτου — όσο του χρειάζονταν δηλαδή για τις παρατηρήσεις του. Έπει- τα προκαλούσε ένα βραχυκύκλωμα, με μια τεράστια σπίδα που άνηχούσε σαν βροντή... κι' έκαιγε όλες τις ασφάλειες του κτίριου!

Επιστήμονες και φοιτηταί τον είχαν έπονομάσει «Ο τρελλός».

Ωστόσο η Άγγλική Κυβέρνησι κατάλαβε την ά- ξία του κι' έχτισε γι' αυτόν ένα νέο επιστημονικό εργαστήριο έρευνών, που стоίχισε 60.000 λίρες. Ο Καπίτζα ζήτησε να σκαλίσουν στους τοίχους του την εικόνα ενός κροκοδείλου, του μόνου ζώου που δεν κυττάζει προς τα πίσω. Ο κροκοδείλιος ήταν γι' αυ- τόν το σύμβολο της Έπιστήμης.

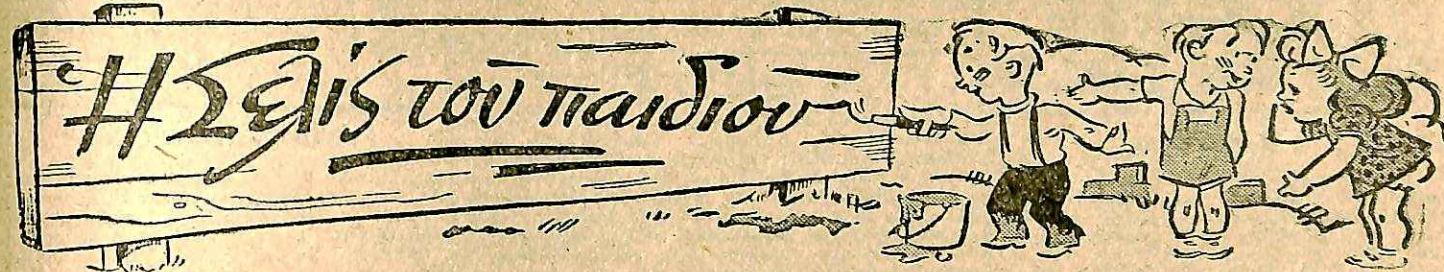
Έπειδή οι μαγνητικές συσκευές του κινδύνευαν να καταστραφούν απ' την υπερθερμάνσι, αναζητήσε νε- ους τρόπους ισχυροτάτης ψύξεως. Με τις εργασίες του λοιπόν αυτές, βρήκε μια μέθοδο υδροποιήσεως του αερίου «ήλιου» σε μεγάλη ποσότητα — ανακά- λυψις που είχε μεγάλη σημασία, πρακτική και θεω- ρητική.

Το 1931, έγινε μέλος της Βρετανικής Βασιλικής Έταιρείας. Η τιμητική αυτή διάκρισις απονέμεται σε λίγους μόνον Άγγλους, και ποτέ σε ξένους. Ο Καπίτζα αποτέλεσε τη μοναδική εξαίρεσι αυτού του κανόνος.

Κι' όμως, 3 χρόνια αργότερα, ο Καπίτζα άφησε την Άγγλία κι' εγκαταστάθηκε μόνιμος στη Ρω- σία! Δεν έχει εξακριβωθεί ακόμη πώς έπηρε αυτή την απόφασι. Πάντως, είχε κάμει προηγουμένως αρκετά ταξείδια στην πατρίδα του, για να ξεκουραστή απ' την αδιάκοπη εργασία του. Τα ταξείδια αυτά δεν διαρκούσαν πολύ. Το 1934 όμως, ο Καπίτζα έφυγε απ' την Άγγλία και δεν ξαναγύρισε πιά.

Δεν είναι εξακριβωμένο αν εξαναγκάσθηκε να μεί- νη στη Ρωσία, ή αν το προτίμησε με την ελεύθερη θέλησί του. Φαίνεται όμως πιθανώτερο το δεύτερο. Δυο Άγγλοι συνάδελφοί του, οι δόκτορες Λάουριαν και Πήρσον, που επισκέφθηκαν τη Ρωσία το 1936, τον είδαν, μίλησαν μαζί του κι' άρνήθηκαν να δεχθούν την πρότασί του να μείνουν κι' αυτοί στη χώρα των Σοβιετ. Στην επιστροφή τους, βεβαίωσαν ότι ο Κα- πίτζα είχε εγκατασταθεί στη Ρωσία, έπειδή η Σο- βιετική Κυβέρνησις του έχτισε ένα τεράστιο εργαστή- ριο, έξω απ' τη Μόσχα, και του προσέφερε ό,τι άλλο ζήτησε.

Στον τελευταίο πόλεμο, ο Καπίτζα ονομάσθηκε «Ήρωας της Σοβιετικής Ένώσεως» και τιμήθηκε με το ανώτατο παράσημο του Λένιν. Έχει πάρει τώρα μαζί του και την οικογένειά του. Δεν υπάρχει άλλω- στε πιθανότης να φύγη πιά απ' τη Ρωσία. Κι' αν ακόμη το ήθελε αυτός, οι Ρώσοι δεν θα δέχονταν ποτέ να χάσουν ένα τόσο πολύτιμο επιστημονικό κε- φάλαιον.

Η καλόκαρδη βασιλοπούλα

Το πάραμυθάκι σας

Μια φορά, στον παλιό καιρό ζούσε ένας βασιλόπουλος που πέθανε ξαφνικά η γυναίκα του και του άφησε μόνη του συντροφιά την όμορφη κόρη τους, που ήταν δεκαπέντε χρονών.

Ο βασιλόπουλος ξαναπαντρεύτηκε σε λίγο με μια πολύ πλούσια χήρα, τρομερά άση- μη όμως που είχε κι' αυτή μια κόρη με σκληρή καρδιά και κακιά ψυχή.

Η νέα βασίλισσα ζήτησε την όμορφη βασιλοπούλα κι' άρχισε να λη στον άν- τρα της ψευτιές εναντίον της, που εκεί- νος τις πίστευε.

Η καυμένη η βασιλοπούλα αντάμωσε μια μέρα τον πατέρα της στο περιβόλι και του είπε ότι θέλει να φύγη.

— Πήγαυε στη βασίλισσα, της άπο- κρίθηκε ο βασιλόπουλος, να σου δώση ό,τι θέ- λεις και σύρε στο καλό.

Η βασίλισσα, σαν άκουσε τα λόγια της βασιλοπούλας της έδωσε ένα κομμάτι μαύ- ρο ψωμί και τυρί και της είπε να πάη στο καλό.

Πήρε λοιπόν το σακκουλάκι της ή ώ- μορφη βασιλοπούλα κι' έφυγε. Πέρασε δυνά, κάμπους, δάση ως που έφτασε σε μια σπηλιά. Μπροστά στην είσοδο, πάνω σε μια πέτρα καθόταν ένας γέρος.

— Καλησπέρα, κοπέλλα μου, της είπε ο γέρος. Πού πάς από δω μονάχη σου;

— Πάω να βρώ τη τύχη μου.

— Και τί έχεις στο σακκουλί σου;

— Ψωμάκι και τυράκι. Άν θέλης, παπουτσά, έλα να τα μοιραστούμε.

Κάθισαν κι' έφαγαν. Τότε ο γέρος, που ήταν μάγος, ευχαρίστησε την κοπέλλα και της έριξε:

— Όταν φύγης από δω θα προχωρή- σης λίγο, όπου θα βρης ένα φράχτη γε- μάτο αγκάθια. Θα σου φανή πως δεν θα μπορέσεις να τον περάσης. Μη φοβηθης όμως... Πάρε το ραβδί αυτό χτύπησε τον τρεις φορές και πές: «Άσε με, φράχτη, να περάσω!...». Ο φράχτης τότε θ' α- νοίξη, θα πάρης ένα μονοπάτι, και θα βγής μπρος σ' ένα πηγάδι. Εκεί θα κα- θίσης λίγο και τότε θα βγούν τρεις γρηές που θα σου πουν τι θα κάνης.

Η βασιλοπούλα έκανε ακριβώς όπως τη συμβούλεψε ο γέρος. Μόλις έφτασε στο πηγάδι είδε να προβάλλη η πρώτη γρηά που της είπε:

— Λούσε με και χτένισέ με.

Η βασιλοπούλα υπάκουσε. Τότε βγήκε κι' η δεύτερη κι' η τρίτη γρηά και της είπαν τα ίδια.

Αφού τις περιποιήθηκε η βασιλοπούλα, έκείνες της φώναξαν:

— Σού χαρίζουμε όμορφηά και σου εύ- χόμαστε να πάρης το πιο όμορφο βασι- λοπούλο.

Μόλις χάθηκαν οι τρεις γρηές, που ή- σαν μάγισσες, η βασιλοπούλα συνέχισε το δρόμο της. Ξαφνικά αντίκρυσε έναν όμορφο καθάλλαρ που ήταν το βασιλό- πουλο του τόπου. Εκείνος θαμπώθηκε απ' την όμορφηά της. Και μόλις έμαθε πως ήταν κόρη βασιλική έδωσε διαταγή και της φορέσανε χρυσοκεντημένα φορέματα και ξεκίνησαν για το βασίλειο του πατέρα της για να την κάνουν γυναίκα του.

Όταν φτάσανε εκεί ο βασιλόπουλος σάστι- σε κι' η βασίλισσα πήγε να σκάση απ' το κακό της!

Έγινε ύστερα ο γάμος τους. Ο βασι- λόπουλος έδωσε πλούσια δώρα στην κόρη του, που έφυγε κατόπιν με τον άντρα της για το δικό του βασίλειο.

Σαν είδε η μητριά της την τύχη της βασιλοπούλας έδωσε στην κόρη της πολλά χρήματα και την άφισε να φύγη για να γυρίση κι' αυτή με δόξες και τιμές.

Πήρε λοιπόν τον ίδιο δρόμο εκείνη κι' έφτασε στη σπηλιά. Εκεί βρήκε το γέρο κι' όταν εκείνος τη ρώτησε αν έχη τίποτε να του δώση να φάη το άποκρίθηκε ά- πότομα «όχι»! Προχώρησε κατόπιν στο φράχτη, τον πέρασε και νάσου μπροστά της οι τρεις γρηές. Μόλις της ζήτησαν να τις λούση και να τις χτενίση η κακιά κόρη τις έβρισε.

— Να γίνης λεπρή και να πάρης τον πιο φτωχό παπουτσή! της φώναξαν άγρι- εμμένες οι γρηές.

Σε λίγο η κακιά κόρη έγινε λεπρή και πήγε σ' ένα χωριό. Οι χωριάτες μόλις την είδαν φοβήθηκαν και πήραν τα βου- νά... Έμεινε μονάχη εκεί ένας, φτωχός γέρο- παπουτσή.

Ο παπουτσής αυτός, τις ημέρες εκεί- νες, είχε μπαλώσει το παπούτσι ενός ά- σκητη και έπειδή εκείνος δεν είχε λεφτά να τον πληρώση, του είχε χαρίσει μια αλοιφή που γιάτρεινε τη λέπρα.

— Έγώ μπορώ να σε κάνω καλά, αν μου δώσης το λόγο σου πως θα με πάρης άντρα σου! πρότεινε στη βασιλοπούλα.

— Μ' όλη μου τη καρδιά! φώναξε έ- κεινη πάνω στην απελπισία της.

Ο παπουτσής της έβαλε την αλοιφή στο σώμα και σε λίγες μέρες έγινε καλά. Παντρεύθηκαν τότε και κίνησαν για τα γο- νικά της κοπέλλας. Μόλις είδε το χάλι της η βασίλισσα έσκαψε απ' το κακό της!

Ο βασιλόπουλος μετανοιώνοντας για την κα- κιά γυναίκα που είχε πάρει, χάρισε στο παπουτσή μερικά φλουριά και τον έστει- λε να κάτση μαζί με τη γυναίκα του σε μια μακρινή έπαρχία του βασιλείου του.

Κι' εκεί έζησαν όλα τους τα χρόνια. Έ- νω ή άλλη η καλόκαρδη είχε γίνει τώρα βασίλισσα και ζούσε με το βασιλιά της δοξασμένη και τιμημένη.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η όρνιθα

Το ποιηματάκι σας

Όλοι μέσα στο χωριό ξέρουν την κυρά - Μαριώ και τη μαύρη όρνιθα της. Τακτικά αύγην - αύγην, πριν ακόμα ο ήλιος βγή, έγεννούσε τα αυγά της.

Κάθε μέρα και αύγό! "Ε! να είχα και εγώ της κυρά - Μαριώ τη χάρι! Όμως, η κυρά Μαριώ θέλει κάθε μέρα δυο, δώσ' της το λοιπόν κριθάρι!

Άλλά, τώρα, ωφελεί το κριθάρι το πολύ; Άν την όρνιθα παχύνης, τι θαορείς, κυρά - Μαριώ, τα αυγά θα γίνουν δυο; Μά... χωρίς αύγό θα μείνης.

Όμως η κυρά - Μαριώ θέλει και καλά τα δυο. Δεν άκουει τη δουλειά της! Και την έπαθε! Πώς; Νά! τώρα πλέον δεν γεννά ή παλιά ή όρνιθα της.

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ

Ρώτα με να μάδης

Η ιστοριούλα σας

Ένας μικρός κάνει τον περίπατό του με τον πατέρα του στην έξοχή. Ξαφνικά τον ρωτά:

— Μπαμπά, γιατί τα φύλλα των δέν- τρων είναι πράσινα;

— Να σου πώ την αλήθεια, παιδί μου, δεν ξέρω, του άπαντά ο πατέρας του.

Λίγο παρακάτω, ο μικρός βλέπει μια μέλισσα.

— Τί κάνει ή μέλισσα που πάει όλο στα λουλούδια, μπαμπά; ξαναρωτάται.

— Δεν θυμάμαι πιά, παιδί μου, του ά- παντά και πάλι ο πατέρας. Μια φορά κι' έ- ναν καιρό τα ήξερα όλα αυτά, τώρα όμως...

Πιο πέρα ο μικρός σταματά και λέει:

— Δεν μου λές, μπαμπά... αλλά όχι, όχι μη μου λές, δεν πειράζει.

— Τί είναι, παιδί μου; έξακολουθήσε!

του λέει ο πατέρας. Πρέπει να μου κάνης πολλές ερωτήσεις. Δεν θα μάδης ποτέ σου τίποτε αν δεν με ρωτάς τί είναι αυτό και τί είναι εκείνο!

MIKY MAOYΣ

Χιούμορ

— Σε παρακαλώ μπαμπά, να μου δα- νείσης 10 χιλιάδες, αλλά να μου δώσης μόνο πέντε, λέει ο μικρός Τωτς στον μπαμπά του.

— Μά παιδί μου, δεν καταλαβαίνω, ά- παντά ο πατέρας του. Να σου δανείσω, δέκα και να σου δώσω πέντε;

— Ναι, μπαμπά. Γιατί θα μου χρωστάς πέντε, θα σου χρωστά άλλες πέντε κι' έτσι θα πατισούμε!

★

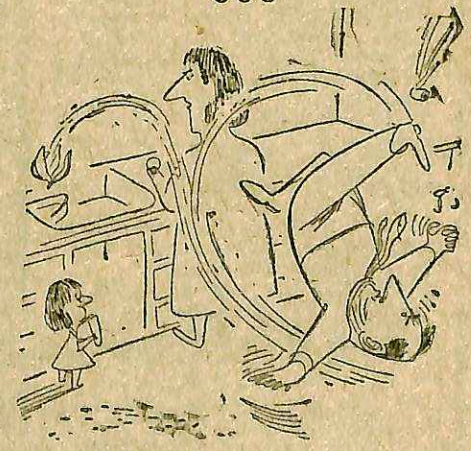
Ο δάσκαλος άπουσιάζει για λίγη ώρα από την τάξη, και ο Γρηγόρης, που είναι σωστό διαβολόπαιδο, ζωγραφίζει στον πί- νακα μια μεγάλη γελοιογραφία του δασκά- λου τους που τον καταφέρνει πολύ καλά στην όμοιοτητα.

Μόλις όμως επιστρέφει ο δάσκαλος και βλέπει τη γελοιογραφία μπήγει τις φωνές:

— Ποιος είναι υπεύθυνος γι' αυτό το έκ- τρωμα; λέει θυμωμένος στα παιδιά.

Κι' από το βάθος της τάξεως άκούγεται μια φωνή που λέει:

— Οι γονείς σας!...

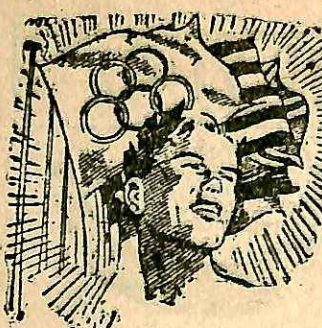
— Δεν σου είπα Έλενίτσα να μη πε- τάς τις μπανανόφλουδες μέσα στο νερο- χύτη!...

EPH

ματος εμφανίζει μετρίως σχετικός ελάττωσι των έρυθρ αιμοσφαίριων (3-4 εκατομ), κυρίως δε ελάττωσις του ποσού της αιμοσφαιρίνης. Το δέρμα των πασχόντων είναι χλωμό, κτηνιοπράσινο. Τα χείλη και οι βλεννογόνοι αποχρωματισμένοι και συνήθως παρατηρείται και πρήξιμό στα σφυρά. Την θεραπεία θα καθορίση ο κουράντης γιατρός θς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
— ιατρος — Δουρατόλογος

75

Ο Διεθνής Στιβόλ

Η κριτική των Έλληνο-αιγυπτιακών αγώνων

Γιατί χάσαμε στο Κάιρο

Το Έλληνικό Ποδόσφαιρο προδίδει. Αυτή είναι η γενική διαπίστωση από τους αγώνες μας στην Αίγυπτο. Χάσαμε βέβαια τον κύριον αγώνα στο Κάιρο με 2 - 0, αλλά κερδίσαμε τον ανεπίσημο στην Αλεξάνδρεια με 1 - 0. Αυτό δείχνει πως τουλάχιστον είμαστε το 1950 ισόπαλοι με τους προδευμένους στο ποδόσφαιρο Αιγυπτίους. Έδώ και ένα χρόνο όμως οι Αιγύπτιοι ήταν πολύ ανώτεροι μας. Τί μεσολάβησε λοιπόν για ν' ανεβή η δυναμικότητάς μας και να βελτιωθή η τεχνική μας σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα;

Οι Έλληνες παίκτες και ξένοι είναι και ορμητικοί. Όταν βρίσκονται μπροστά σ' ανώτερους τεχνικούς αντιπάλους χρησιμοποιούν την ορμή τους. Όταν έχουν να κάνουν με ισόπαλους ή κατώτερους ανταγωνιστές επιστρατεύουν όλη την τέχνη τους.

Έτσι λοιπόν στους Αγώνες του Κυπέλλου Φίλιας Ανατολικής Μεσογείου έχασαν, γιατί έπαιξαν μονάχα με ορμή, με φιλότιμο. Διόχτηκαν όμως πολλά και από τους Αιγυπτίους και από παντός από τους Ιταλούς.

Το Φλεβάρη του 1950 πήγαν στην Αίγυπτο. Βρήκαν την εθνική της ομάδας όχι σε μεγάλη φόρμα. Έπαιξαν για πρώτη φορά σε ξένο γήπεδο με το νέο σύστημα του «νταμλιγιέ». Προέβλεψαν εντύπωση και σ' αυτό τους Αιγυπτίους, που αναγνώρισαν ότι η ομάδα

Πούλη, που ήταν και ο καλύτερος των 22. Έτσι χάσαμε με 2-0, ενώ τουλάχιστον μπορούσαμε ναρθούμε ισόπαλοι.

Στο δεύτερο αγώνα νικήσαμε στην Αλεξάνδρεια με 1-0, αν και έπρεπε να υπερτερήσουμε με τρία ακόμα γκολ. Όλοι οι παίκτες μας ξεπέρασαν τους εαυτούς των. Είχαμε τεχνική και εδαφική υπεροχή. Δεν την αξιοποιήσαμε όμως, γιατί κάτι λείπει από την ομάδα μας και αυτό το κάτι είναι η συνθεσις, ή σύνδεσις και η εκμετάλλευσίς. Χρειαζόμαστε δηλαδή αναπροσαρμογή στη σύνθεσις της ομάδας, μεγαλύτερη συνεκτικότητα μεταξύ των παικτών και εκμάθησι της εκμεταλλεύσεως των ευκαιριών.

Πρέπει να εγκαταλείψουμε την τακτική της ικανοποίησε των παικτών αναλόγων των... χρωμάτων και να καθιερώσουμε μόνιμο θετικό εθνικό σύστημα. Ακόμη έχουμε ανάγκη από μια δεύτερη εθνική ομάδα από νέους παίκτες, που θα μπορούσαν να αντικαταστήσουν με τον καιρό τους βετεράνους.

Οι κ. κ. Απ. Νικολαΐδης και Ν. Κ. Κατράντζος έγραψαν φιλότιμα, αλλά στο μέλλον δεν πρέπει να υποχωρούν στις πιέσεις, αν έχουν σκοπό να χαράξουν νέους δρόμους στο Έλληνικό Ποδόσφαιρο.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Το έχαστομυριοστό χαλίκι

Κουρασμένοι κι' απογοητευμένοι, ο Ραφαήλ Σολάνο κάθισε στην όχθη του ξεροπόταμου κι' είπε στους δυο συντρόφους του:

— Δεν αντέχω πια! Έχω μαζέψει ως τώρα περίπου 999.999 χαλίκια! Κι' όμως δεν έχω βρή ούτε ένα διαμάντι...

Αυτό συνέβαινε το 1942. Οι τρεις άντρες είχαν περιπλανηθεί μήνες πολλούς, ψάχνοντας για διαμάντια στην κοίτη ενός χειμάρρου της Βενεζουέλας. Είχαν μαζέψει άμετρητα χαλίκια, εξέταζοντες προσεκτικά το καθένα, με την ελπίδα να βρουν διαμάντι.

Ένας απ' τους συντρόφους του του συνέστησε τότε, λίγο ειρωνικά:

— Μάζεψε άλλο ένα, να τα κάνεις εκατομμύριο!

— Έστω, για να σου κάνω τη χάρη... απάντησε ο Σολάνο.

Έκλεισε τα μάτια του, έχωσε το χέρι του σ' ένα σωρό από χαλίκια και πήρε στην τύχη ένα απ' αυτά. Μεγάλο σαν αυγό.

— Αυτό είναι το τελευταίο, δήλωσε.

Τού φάνηκε ωστόσο πολύ βαρύ το κύτταρο προσεκτικά και φάνεσε:

— Είναι διαμάντι, παιδιά!

Ένας έμπορος πολυτίμων πετραδιών της Ν. Υόρκης τού το πλήρωσε 200 χιλιάδες δολάρια. Το διαμάντι αυτό ονομάστηκε «Ελευθερώτης», είναι δε ένα απ' τα μεγαλύτερα και καθαρότερα που βρέθηκαν ποτέ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Σταυρόλεξο ψαροκόκκιλο

ΑΝΩ ΣΕΙΡΑ (προς τα κάτω)
1) ΣΕΜΝΑ. 2) ΜΠΙΖΕΛΙ. 3) ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ. 4) ΑΣΤΕΡΟΕΙΣ. 5) ΣΑΚΑΤΗΣ. 6) ΝΕΑΣΩ.

ΚΑΤΩ ΣΕΙΡΑ (προς τα άνω)
1) ΣΑΜΠΑ. 2) ΜΟΙΡΑΙΑ. 3) ΑΜΕΘΥΣΤΟΣ. 4) ΙΑΛΥΡΙΚΟΝ. 5) ΣΚΕΡΤΣΑ. 6) ΣΥΣΠΩ.

Οι τέσσερες ομπρέλλες

Κατά ένενά τρόπους.

Στο κανάλι

Το 2 θα μπη στη δεξαμενή. Το 3 και το 4 θα την προσπεράσουν, αφού το 1 κινηθή λίγο προς τα πίσω για να τους κάνει τόπο. Το 2 θα βγεί απ' τη δεξαμενή και θα προχωρήσει δεξιά. Το 4 θα μπη στη δεξαμενή. Το 1 και το 3 θα περάσουν δεξιά. Το 4 θα βγεί απ' τη δεξαμενή και θα περάσει αριστερά. Το 1 θα μπη στη δεξαμενή. Το 3 θα περάσει αριστερά και το 1 θα βγεί και θα προχωρήσει δεξιά.

Πόσα;

1) 360. 2) 59. 3) 28 (το έτος αυτό δεν ήταν δίσεκτο).

Είνε συγγενείς;

1) Έξάδελφοι. 2) Αδελφία. 3) Μητέρα και κόρη. 4) Θείος κι' ανιψιά. 5) Παππούς και έγγονος. 6) Καμμία σχέση. 7) Καμμία σχέση. 8) Αδελφοί.

Τα ρολόγια

Ο Σπύρος θα φτάσει πρώτος, κι' ο Κώστας θα χάσει το τραίνο. Ο Κώστας θα προσπαθήσει να φτάσει στο σταθμό λίγο πριν απ' τις 4.05 (με το ρολόι του), πραγματικά όμως ή ώρα είναι 4.15. Ο Σπύρος θα προσπαθήσει να φτάσει λίγο πριν απ' τις 3.50 (με το ρολόι του), πραγματικά όμως ή ώρα αυτή είναι 3.45.

Επιστημονικές ερωτήσεις

1) Όχι. Δεν είναι ορατός απ' το νότιο ημισφαίριο. 2) Ναι, ωριμάζοντα φειδία της έρμης και βάτραχοι, που απορροφούν υγρασία με το δέρμα τους. 3) Όχι, είναι σχετικά κρύος (μάλιστα, έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα, νει πάρει τη θερμοκρασία του παγωμένου νερού).

Απρόοπτο

Θα μιλούσαν πιθανότατα περί μήλου, που είχε στενή σχέση με τη ζωή τους.

Ο Γεώργιος ο β'ος λανσάρει ένα πυροκλάιστο σπόρο

Ο βασιλεύς της Αγγλίας λανσάρει ένα καινούργιο αντρίκο πυροκλάιστο σπόρο. Όπως ανακοίνωσε ο γνωστός Λονδρέζος κατασκευαστής υποκαμίσων Τζακ 'Ιζόντ, ο Γεώργιος ο β'ος σχεδίασε ο ίδιος το μοντέλο αυτού του υποκαμίσου, που είναι ταυτόχρονα και πυροκλάιστο. Φτιάχνεται από μαλλί και μεταξί σε ίσες αναλογίες. Τα ύφαντουργεία της Σκωτίας έρχισαν κιόλας να παρασκευάζουν αυτό το ύφασμα. Υπολογίζεται ότι ως το τέλος της ανοίξεως θα καταστή δυνατόν να δοθεί στην καταναλωσι ένας μεγάλος αριθμός υποκαμίσων σύμφωνα με το σχέδιο του 'Αγγλου βασιλέως. Στο Λονδίνο βρίσκονται αυτή τη στιγμή πολλοί αντιπρόσωποι μεγάλων αμερικανικών οίκων, που προσφέρουν τεράστια ποσά για ν' αποκτήσουν το προνόμιο της διανομής του νέου προϊόντος στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Οι μεγαλύτερες ΑΠΑΤΕΣ

Απ' τους Φοίνικες ως τον Έντγκαρ Πόε

Ενώ συνήθως οι Έλληνες θεωρούνται πρωταθληταί... της ψευτιάς και της τερατολογίας, στην αρχαία έπρξη τούς έδωσαν τα γυαλιά οι Φοίνικες. Διέδωσαν δηλαδή διάφορα παραμύθια για φοβερά τέρατα κι' άλλους κινδύνους, με τον πονηρό σκοπό να κρατήσουν τους Έλληνες και τούς άλλους ναυτικούς της εποχής τους μακριά απ' τους θαλασσίους εμπορικούς δρόμους τους!

Οι μπλόφες όμως αυτές έδωσαν και πήραν ιδίως τον 19ον αιώνα. Τις ευνούσε ή έποχή, γιατί είχαν γίνει τότε διάφορες έφευρέσεις και ανακαλύψεις — το αερόστατο, το αλεξίπτωτο, ή ηλεκτρική στήλη, ή ατμομηχανή, κ.λ.π. — προσωρισμένες ν' αλλάζουν ριζικά τη μορφή του κόσμου. Κοιτά λοιπόν στις καταπληκτικές αυτές πραγματικότητες, εύρισκαν θέσι και πολλές τερατολογίες...

Οι έφημεριδες της έποχής πρωτοστάτησαν σ' αυτό. Έτσι, στις 13 'Απριλίου 1844, ο «'Ηλιος» της Ν. Υόρκης δημοσίευσε, με τεράστιους τίτλους, την περιγραφή της διαβάσεως του 'Ατλαντικού με αερόστατο, σε 3 ημέρες! Η είδησις αυτή δημοσιεύθηκε σ' ένα μονόφυλλο, παράτημα της έφημεριδος, που θεωρείται σήμερα το σημαντικότερο του κόσμου (υπάρχει μόνον ένα αντίτυπο απ' αυτό).

Η σχετική περιγραφή ωφέλιμο στη ζωή φαντασία του συγγραφέως 'Εντγκαρ Πόε, που βρισκόταν ακόμη στην αρχή του σταδίου του, αλλά είχε γίνει ήδη διάσημος. Σύμφωνα μ' αυτήν, χρησιμοποιήθηκε για το ταξίδι ένα αερόστατο έλλειπτικό σχήματος, από μεταξωτό ύφασμα, με μια έλικα που...

Χάλασε τότε ο κόσμος μ' αυτή την απάτη. Ένας Γερμανός καθηγητής, αναγκασμένος, έγραψε ότι ο δόκτωρ Κόχ δεν ήταν «ούτε δόκτωρ ούτε μάγειρος» (ή λέξις «κόχ» σημαίνει γερμανικά μάγειρος). Αλλά ο παμπόνηρος συμπατριώτης του είχε πιά εξαφανισθή, αφού σπείρεσε τα χρήματα των απλοί-κων 'Αμερικανών...

Αϊκ. Καραγιάννη

ΔΙΔΑΣΚΑΤΟΥΧΟΣ

των Σχολών των Παρισίων

GUERRELA VIGNE - ECOLE PIGIER

Ακαδημία Κοπτικής DAIDON FILS

ΑΘΗΝΑ: Νίκης 34 - Τηλ. 33335

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κων/νου 60

ΑΠΤ

λειτούργουσε με έλατήριο, και μ' ένα εκουπί που έπαιζε ρόλο τιμονιού. Η ανυψωτική ικανότης του έφτανε τα 1200 κιλά. Είχε ανυψωθή, με 6 έπιβάτες, απ' την Αγγλία, με κατευθυνσι προς το Παρίσι. Ο έφευρέτης σκόπευε να δοκιμάση στο πειραματικό αυτό ταξίδι το μηχανισμό της έλικας. Αλλά ένας δυνατός άνεμος προκάλεσε μια βλάβη αυτού του μηχανισμού. Όταν την έπισκεύασαν, το αερόστατο βρισκόταν πιά πάνω απ' τον 'Ατλαντικό, κι' ο άνεμος τόσπραχνε προς τη Δύσι. Οι έπιβάτες του αποφάσισαν τότε να συνεχίσουν το ταξίδι προς την κατευθυνσι αυτή, χρησιμοποιώντας βοηθητικά την έλικα. Και σε 3 ημέρες, έφτασαν στην 'Αμερική.

Το περίεργο είναι ότι τα Ζέππελιν που έκαναν πραγματικά αυτό το ταξίδι ένα αιώνα αργότερα, χρειάστηκαν περίπου 3 ημέρες, όσο δηλαδή και το ανύπαρκτο αερόστατο του Πόε...

Η φανταστική είδησις του «'Ηλιου» γέννησε σ' ένα νεαρό Γάλλο την ιδέα ενός μυθιστορήματος, με θέμα ένα ταξίδι με αερόστατο. Ο Γάλλος αυτός δεν ήταν άλλος απ' τον 'Ιουλιό Βέρν.

Ένα χρόνο αργότερα, το 1845, οι άφελεις Νεοουρκέοι έπεσαν θύματα μιας άλλης απάτης. Κάποιοι Γερμανοί «δοκτωρ» 'Αλμπερτ Κόχ παρουσίασαν, σε μια αίθουσα του 'Μπροντγουάιτ, τον σκελετό ενός προϊστορικού ζώου, που — όπως βεβαίωνε — τον είχε βρή ο ίδιος σε ανασκαφές. Πληρώνοντας εισιτήριο μισό δολλάριο, οι περιεργοί μπορούσαν να περιεργασθούν μια σπουδαίικη στήλη έρπετου, μήκους 34 μέτρων, με τα σχετικά όστά των πλευρών και μ' ένα μικρό κρανίο σπλημένο στην άκρη της.

Έτσι ο δόκτωρ Κόχ μάζεψε μια μικρή περιουσία. Στο τέλος όμως, ένας παρατηρητικός επιστήμων, ο καθηγητής Γουόλμαν, έβγαλε τελεία και παύλα στην «επιχείρησι» του. Αφού εξέτασε δηλαδή το σκελετό, έγραψε έπειτα μια αναφορά, σύμφωνα με την οποία το κρανίο δεν ήταν έρπετο αλλά θηλαστικού, οι δε σπόνδυλοι προέρχονταν από πολλά ζώα κι' ήταν ενωμένοι έπιθήδεια μεταξύ τους...

Χάλασε τότε ο κόσμος μ' αυτή την απάτη. Ένας Γερμανός καθηγητής, αναγκασμένος, έγραψε ότι ο δόκτωρ Κόχ δεν ήταν «ούτε δόκτωρ ούτε μάγειρος» (ή λέξις «κόχ» σημαίνει γερμανικά μάγειρος). Αλλά ο παμπόνηρος συμπατριώτης του είχε πιά εξαφανισθή, αφού σπείρεσε τα χρήματα των απλοί-κων 'Αμερικανών...

Ένα «νεκροταφείο γάτων»

Κανένας νόμος δεν προστατεύει τα ζώα στο Πιτσμπουργκ. Έτσι, ένας από τους αναγνώστες της έφημεριδος «Πόστ-Γκαζετ» δεν διατάζει να διακηρύξη με μια έπιστολή του ότι βρήκε... ένα νέο τρόπο έπωφελούς χρησιμοποίησεως των γάτων. «Σκοτώνω άδίστακτα όσους τυχαίνει να χωθούν μέσα στον κήπο μου και τους θάβω στο χώμα, γράφει. Αποτελούν ένα πρώτης τάξεως λίπασμα. Από την έποχή που ο κήπος μου έγινε «νεκροταφείο γάτων» τα λαχανικά και τα φρούτα μου έχουν μια άλματική ανάπτυξι».

Τραγικό Διήγημα

Ο σκελετός με το πανταντφ

— Ποιά είναι ή γνώμη σου, 'Αλλαντρίτς; ρώτησε.

Ο δεύτερος καπετάνιος δεν δίστασε.

— Νομίζω πως πρόκειται για ναυαγίο, κυβερνήτα, μου απάντησε. Δεν φαίνεται κανείς στο κατάρωμα...

— Το χρέος μας είναι να πάμε κοντά για να δούμε τί συμβαίνει, είπα. Μπορεί να βρίσκονται πάνω σ' αυτό το πλοίο ναυαγοί, που να έχουν ανάγκη από τη βοήθειά μας...

— Πολύ αμειβάλλω, απάντησε ο 'Αλλαντρίτς. Μεταδίδασε, ωστόσο, με μεγάλη προθυμία τις διαταγές του του έδωσα, για να πλησιάσω στο ναυαντισμένο πλοίο.

Η ώρα ήταν τέσσερις. Ένας άλλος αξιωματικός του πλοίου, ο 'Αρμστρογκ, ανέβηκε στη γέφυρα για να μ' αντικαταστήσει.

— Πάμε μαζί, είπα στον 'Αλλαντρίτς.

Μια βάρκα μας μετέφερε, σε λίγο, μαζί με μερικούς ναύτες, στο ναυαντισμένο πλοίο. Όλες του οι βάρκες έλειπαν κι' ή μεγάλη άταξια, που επικρατούσε στο κατάρωμα, έδειχνε πως το πλοίο είχε εγκαταλειφθή διαπτικά από το πλήρωμά του. Είνε αλήθεια πως, τις τελευταίες ημέρες, είχε ξεσπάσει μια μεγάλη τοικυμία στη θάλασσα. Αλλά το πλοίο δεν φαινόταν να είχε πάθει σοβαρές βλάβες. Όχι, ή τοικυμία δεν υπηρούσε να έξηγησι τη διαπτική εγκαταλειψι του από τους ανθρώπους του.

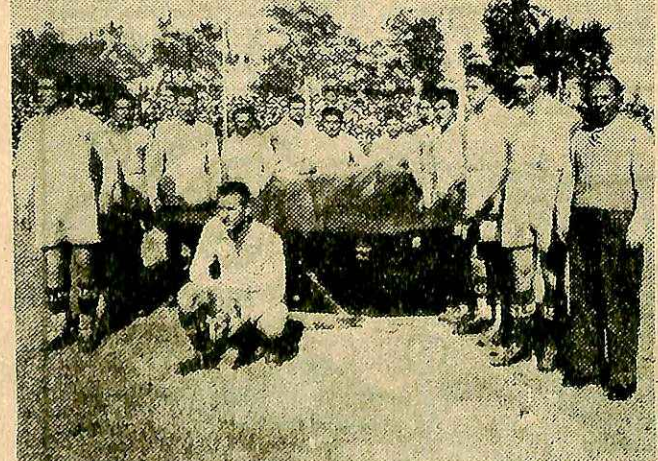
Στο κεφάλαιο της αρχαιο-

ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

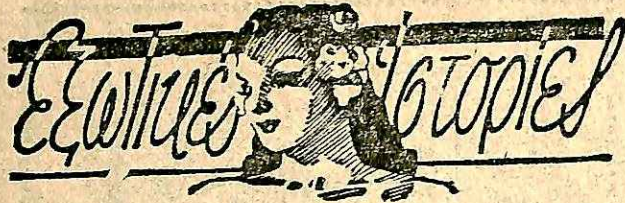
Ο γιατρός: ... Γδυθήτε, παρακαλώ!...

(Του 'Αρχέλαου)

Η Εθνική μας ομάδα, με την αιγυπτιακή σημαία, στο στάδιο του Καΐρου, έγινε αντικείμενο ένθουςιων έκδηλων των φιλάθλων.

79

ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΝΥΧΤΑ

Η ιστορία της Λίμπυ Σμιθ είναι από τις τραγικές, που έτυχε ν' ακούσω, διασχίζοντας το Φάρ-Γουέστ.

Είχε βρεθεί μαζί με τα δυο αδελφάκια της, τον Μπίλ και το Ρούντυ, στην περιοχή του Σίμμονς. Οι γονείς τους είχαν πεθάνει, αφήνοντας τους ένα ράντσο, που το καλλιέργησαν μαζί με μερικούς υπηρέτες. Ολόγυρα απλωνόταν η έρημια, μια έρημια πολύ επικίνδυνη. Ομάδες Έρυθροδέρμων την διέσχισαν κάθε τόσο. Και, κάθε φορά που πλησίαζαν στο ράντσο, οι ένοικοί του ήσαν πώς έπρεπε να όχυν-ρωθούν πίσω από τους πασσάλους και τα συρματοπλέγματα για να προστατευθούν τη ζωή τους. Μά, πολλές φορές, οι Ιθαγενείς άφηναν τους ανθρώπους και ρίχνονταν στο σπατάρι. Γι' αυτόν τότε μια αληθινή μάχη στ' ανοιχτά και τα θύματα ήταν πολλά κι' από τα δυο μέρη.

Κείνη την εποχή, μια ομάδα Έρυθροδέρμων είχε εμφανιστεί στην περιοχή. Μά είχαν στρατοπεδεύσει σ' άρκετη απόσταση από το ράντσο και δεν φαίνονταν να έχουν κακές διαθέσεις. Ός που ένα πρωί, ο Ρούντυ, ο μικρότερος αδελφός της Λίμπυ, βρέθηκε κοντά στην είσοδο του ράντσου μ' ένα μαχαίρι στην καρδιά. Οι Ιθαγενείς είχαν φύγει το ίδιο πρωί.

Αυτή τη φορά, η Λίμπυ δειλάσε. Κι' είπε καθαρά στον άλλο αδελφό της ότι έπρεπε να φύγουν. Θα πήγαιναν στο Σίμμονς και κεί θα φρόντιζαν να πουλήσουν το ράντσο. Με τα χρήματα που είχαν αποταμιεύσει και κείνα που θαπαίρνουν θα μπορούσαν να κάνουν μια καλή δουλειά και να ζήσουν.

Κι' ο Μπίλ επίσης είχε κουραστεί απ' αυτό τον άδικό πόλεμο άγωνα με τους Έρυθροδέρμους. Βρήκε, λοιπόν, σωστή την πρότασή της αδελφής του κι' αποφάσισε να φύγουν από το ράντσο.

Ο δρόμος ως το Σίμμονς ήταν σαράντα περίπου μίλια. Ξεκινώντας το πρωί, με δυο καλά άλογα, θα μπορούσαν να φτάσουν εκεί πριν από τη δύση του ηλίου, χωρίς να τρέξουν και πολύ. Δεν τους χρειαζόταν συνοδεία. Οι άνθρωποι του ράντσου δεν έπρεπε ν' απομακρυνθούν απ' αυτό, για να το προστατεύσουν σε περίπτωση που οι Ιθαγενείς θα

έκαναν καινούργια επίθεση. Το ταξίδι των δυο αδελφών συνεχίστηκε χωρίς τίποτε δυσάρεστο ως τ' απομεσήμερο. Τους υπολείπονταν οχτώ ή δέκα μίλια μόνο για να φτάσουν στο Σίμμονς. Άλλα, ξαφνικά, μιά ομάδα Έρυθροδέρμων φάνηκε στο βάθος του ορίζοντος. Θα ήταν περισσότεροι από τριάντα.

Οι δυο αδελφοί σπηρνούσαν αμέσως τ' άλογά τους και προσπάθησαν να φύγουν προς την αντίθετη κατεύθυνση. Κόπος χαμένος! Σέ λίγο, βρέθηκαν περικυκλωμένοι από τους Έρυθροδέρμους και κατάλαβαν πως κάθε αντίσταση ήταν περιττή.

Μιά σκέψις πέρασε τότε από το μυαλό του Μπίλ. Μέσα στο όπλο του βρίσκονταν δυο σφαίρες. Με τη μία θα σκότωνε τον αρχηγό των Έρυθροδέρμων. Με την άλλη θα σκότωνε το κεφάλι της αδελφής του, για να μην πέσει ζωντανή στα χέρια των Ιθαγενών. Το ότι θα τον βασάνιζαν κατόπιν, ως που να τον θανατώσουν, δεν τον ενδιέφερε.

Περιμενε, λοιπόν κι' όταν είδε τον Ιθαγενή αρχηγό να προχωρή προς το μέρος του, σηκωσε το όπλο του. Άλλ' εκείνος, ταχύτερος του, τον τρύπησε με τη μακρύτερη λόγχη του και τον πέταξε κάτω από το άλογο του.

Την ίδια στιγμή η Λίμπυ λιποθύμησε. Ξανάρθηκε τις αισθήσεις της μέσα σε μία σκηνή. Την είχαν ξαπλώσει πάνω σ' ένα δερμά λευκής άρκτου κι' είχαν ρίξει ένα δεύτερο δερμά πάνω της. Σε μία γωνιά, βρισκόταν μια λόγχη και μερικά όπλα.

Η πρώτη σκέψις της Λίμπυ ήταν ν' αρπάξει ένα απ' αυτά, να σκοτώσει τον Ιθαγενή αρχηγό κι' έπειτα να σκοτωθεί κι' η ίδια. Άλλ' η έκδίκισις αυτή της φάνηκε πολύ μικρή. Από τα χέρια αυτού του ανθρώπου η κάποιου από τους δικούς του είχε χάσει και τους δυο αδελφούς της κι' ήταν τώρα μόνη κι' έρημη στον κόσμο.

Όχι! Ο θάνατος ενός μόνο ανθρώπου δεν ήταν αρκετός. Της χρειαζόταν κάτι πολύ περισσότερο...

Έξω, είχε νυχτώσει πιά. Οι Έρυθροδέρμοι είχαν ανάψει μεγάλες φωτιές, κι' έβγαζαν πινόνας ταυτόχροτα άφθονα ποτά.

Από τα λόγια και τις αγριές φωνές τους, η Λίμπυ κατάλαβε πως ήταν κι' άλλες μεθυσμένοι. Τινάχτηκε τότε όρθια, περιποήθηκε το πρόσωπο και τα μαλλιά της, ξεκουμπωσε όλο το επάνω μέρος του κορμιά της κι' έπειτα έτρεξε έξω κι' άρχισε να χορεύει έναν τρελό και δαιμονισμένο χορό, περνών-

τας ανάμεσα στους δούλους που σχημάτιζαν οι Ιθαγενείς. Αυτοί την είδαν στην αρχή μ' έκπληξη, ύστερα με θαυμασμό και, στο τέλος, με πόθο.

Η Λίμπυ, που ήξερε πόσο μεγάλη ήταν η γοητεία που εξασκούσε πάνω τους, σκόρπισε σ' όλους φλόγερές ματιές και, κάθε τόσο, ριχνόταν στην αγκαλιά πότε του ενός και ποτε του άλλου και κολλούσε τα χείλη της πάνω στα δικά του.

Ο Ιθαγενής αρχηγός σηκώθηκε σε μία στιγμή κι' έκαμε να την τραβήξει προς το μέρος του. Γιατί την ήθελε μόνο για τον εαυτό του και δεν έννοωσε να την μοιραστεί με κανέναν άλλον. Άλλ' η Λίμπυ έριξε μερικώς φλόγερές ματιές σε κείνους που την περιτοίχιζαν. Κι' αμέσως ένα σωρό χέρια απλώθηκαν προς το μέρος της. Γιατί καθένας την ποθούσε κι' ήταν έτοιμος να τ' αβλήσει μ' όλους τους άλλους για να την κατακτήσει.

Καρμιά δύναμις δεν μπορούσε πια να συγκρατήσει τους Ιθαγενείς. Η λύσσα τους έβασπε άγρια. Ρίχτηκαν πρώτα έναντιον του αρχηγού τους, που σωριάστηκε στο έδαφος, με το σώμα γεμάτο πληγές. Έπειτα, άρ-χισαν ν' αλληλοσφάζονται, μεθυσμένοι από το αίμα που έβλεπαν να χύνεται ολόγυρά τους.

Η Λίμπυ, εξακολουθούσε να τρέχει ανάμεσα τους και να τους προκαλεί με τις φωνές και τις κινήσεις της.

Η αυγή φώτισε ένα απάισιο θέαμα. Το μικρό στρατοπέδο ήταν γεμάτο από πτώματα. Μερικοί από τους Ιθαγενείς, που δεν είχαν πεθάνει ακόμη, μουγκρίζαν άπαισια και κάθε τόσο τ' α-κορμιά τους τραντάζονταν από τρομερούς σπασμούς.

Άλλοι, που τα τραύματά τους ήταν λιγότερο σοβαρά, σέρνονταν ακόμα, αναζητώντας κάποιον αντίπαλο για να βυθιστούν το έγχειρι-διό τους μέσα στις σάρκες του...

Η Λίμπυ προχωρούσε ανάμεσα τους και γελοούσε αδιάφορα, όπως μία τρελή. Κι' ήταν, στ' αλήθεια, τρελή!... Το τρομερό δράμα που έζησε είχε σαλέψει το λογικό της...

Σε λίγο, φάνηκε ένα κοπάδι μεγάλα όρνια, που τα τραβούσε η μυρωδιά του αίματος.

Το γέλιο εξαφανίστηκε τότε από τα χείλη της Λίμπυ. Κι' η νέα, που κατάλαβε τον κίνδυνο, συγκέντρωσε τις δυνάμεις της, και προσπάθησε να φύγει. Άλλ' α-τά πόδια της υπερβύθηκαν στο κορμί ενός Ιθαγενούς και σωριάστηκε χάμα.

Ανοίξε σε λίγο τα μάτια της, αλλά δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτε. Ένα όλο-μυρο πέπλο είχε απλώθει μπροστά της... Έσβυε... Καί, ξαφνικά, ένοιωσε έναν τρομερό πόνο στο άριστερό μέρος του στήθους. Κι' έπειτα τίποτε... Έχασε τις αισθήσεις της. Και τα πει-νάλα όρνια ξέσκιαν και τις δικές της άδρες σάρκες!

ΑΝΤΡΙΟΥ ΜΑΙΗΣΟΝ

Ανατολικό Χιόιμο

1ο πιλάφι

Μιά φορά ο πασάς της Προύσας, που είχε ακούσει να μιλάνε για την Ξυπνάδα του Νασταδιν Χότζα, τον προσκάλεσε να φάνε μαζί.

Έπλεγε ο Χότζας, άφου φροντίσε να μην φάη τίποτα την προηγούμενη μέρα, για να μπορέσει να φάη περισσότερο στο σεράι του πασά, όπου, όπως υπολόγιζε, θα υπήρχαν πολλά κι' εκλεκτά φαγητά.

Ο πασάς όμως, για να δείξει τάχα-τες στον Χότζα πως ήταν άνθρωπος του Άλλάχ, έγκρατης κι' όχι κοιλιό-δουλος, διατάξε να μη μαγειρεύουν τίποτ' άλλο παρά ένα νερόδραστο πι-λάφι. Είπε όμως, στο σκλάβό του, να βάλει δίπλα του μια πλήνη κουπά γε-μάτη σάλτσα με μπόλικο δούτιρο.

Ήρθε καμιά φορά ο Χότζας υπό-σαράκι κι' άφου μίλησανε κάμποση ώ-ρα, ο πασάς κάλεσε τον Χότζα να φάνε.

— Ξέρεις, Χότζα μου, του έπλε, έ-ω γι' αυτό... Λαίμαργος δεν είμαι γιατί την Κορά-νι απαγορεύει τη λαιμαργία. Ούτε μα-γειρεύω πολλά και πλούσια φαγητά, γιατί το Κοράνι καταδικάζει την πο-λυτέλεια. Το καθημερινό μου το φα-γητό Χότζα μου, ένα πιλάφι είναι, πι-λάφι Χότζα μου. Άλλάχ, βρασμένο με νε-λαφάκι του Άλλάχ, και με λίγο ζατάκι-ράκι του Άλλάχ και με λίγο Χότζα μου.

— Καλά κάνεις, πασά μου. Μιά μέ-ρα ο Άλλάχ θα σε ανταμείψει γι' αυτό. Κάθοντάς σταυροπόδι στο χαμηλό τραπέζι κι' αρχίζουν να τρώνε. Μιά κουταλιά ο Χότζας νερόδραστο ρυζί, μια κουταλιά κι' ο πασάς. Μόλις όμως ο πασάς έβαζε την κουταλιά του στο στόμα, άρπαζε και την κουπά με τη σάλτσα και καταπινε μία γουλιά. Μέ-σα στη σάλτσα είχε ρίξει και μικρά κομματάκια κρέας. Ο Χότζας το πρό-σεξε. Κι' αυτός είχε μια κουπά του πα-του, ίδια κουπά με την κουπά του πα-σά, μα η δική του είχε μόνο νερό. Ρώ-τησε λοιπόν τον πασά:

— Κόκκινο νερό πίνεις, πασά μου;

— Φάρμακο είναι, Χότζα μου. Φάρμα-κο που μου τώδωσαν οι γιατροί μου για το στομάχι μου.

— Ά, φάρμακο είναι... Φάρμακο, Χότζα μου... Όμως σε κάθε κουταλιά που έτρω-γε ο πασάς, και που την ακολουθούσε η γουλιά της σάλτσας, δεν βριστότα-νε κι' έλεγε:

— Άχ, θα λιγοθυμώσω!... Τί ώ-ραίο πιλάφι!...

Τί να κάνει ο Χότζας; Έτρωγε το νερόδραστο ρυζί και δεν μιλούσε.

Και δός του ο πασάς εξακολου-θούσε:

— Άχ, θα λιγοθυμώσω!... Τί ώ-ραίο πιλάφι!...

Στο τέλος πιά, ο Χότζας δεν κρα-τήθηκε:

— Δεν μου δίνεις λίγο φάρμακο, πασά μου, να λιγοθυμώσω κι' εγώ;

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιασδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του εφημερίδας.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 β' τοῦ Α. Ν. 1092/1938.

Ιδιοκτήτης Διευθυντής: Γεώργιος Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βρυσηίου δρ. 3. Υπεύθυνος Τυπογράφος: Φραγκίσκος Μαλιστάσας. Μεταλάου 9, Αθήναι.

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ: Έτηρία Δρχ. 150.000
Εξάμηνα 75.000
Τρίμηνα 40.000

Εμβάσματα: Εσωτερικού διὰ ταχυδρομική επιταγή καὶ Ἐξωτερικού διὰ τραπεζική τοι αὐτῆς, πρὸς τὸν κ. Γεώργ. Γ. Παπαγεωργίου.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Παράξενο Διήγημα

Ένω έψαχνε με το τηλεσκόπιο του τα ύψη του ουρανού, ο αστρονόμος Τζον Χάμπρι ανακάλυψε ένα άγνωστο κομήτη, που διευθυνόταν με αστραπιαία ταχύτητα προς τη Γη. Η είδησις αυτή διαβιβάστηκε άμέσως με τον ασύρματο σ' όλη την υφήλιο και τρομοκράτησε την ανθρωπότητα. Όλοι άρχισαν να θεωρούν άναπόφευκτο το τέλος του κόσμου. Κι' ο αστρονόμος δημοσίευσε ένα άρθρο του, στο όποιο αποδείκνυε με μαθηματικούς υπολογισμούς ότι η σύγκρουσις της Γης με τον κομήτη θα γινόταν τη μεσημεριανή νύχτα. Το τρομερότερο δε ήταν ότι τα δηλητηριώδη αέρια της ουράς του κομήτου απειλούσαν να θανατώσουν ολόκληρη την ανθρωπότητα έστω και αν η σύγκρουσις δεν γινόταν.

Όλος ο κόσμος κυριεύθηκε από άλλοφροσύνη. Οι άνθρωποι είχαν χάσει πια το ήθικόν τους και την ψυχραιμία τους... Μά, μέσα στο γε-νητικό αυτό πανικό, ο Έρβετ Μορνάου την πόρτα και να εισπνεύσει τα δη-λητηριώδη αέρια...

Ο άέρας άρχισε να γίνεται βαρύν μεσα στο ολόκληστο εργαστήριό. Το καναρίνι σταμάτησε το κελάδημά του κι' έμεινε σαν ζαλισμένο. Ο χι-μικός άνοιξε τότε τον ένα σωλήνα οξυγόνου...

Στις νύχτες που ακολούθησαν, δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι απ' την ά-γωνία. Μέσα στο θολωμένο μυαλό του στριφογύριζαν χίλιες-δυο ιδέες...

Ήταν ο τελευταίος άνθρωπος στη Γη! Όταν θα πέθαινε κι' αυτός, δεν θάμνε πια ψυχή ζωντανή στον κόσμο... Ποιά φαντασία θα μπορούσε να συλλάβει τη φοιχτή αυτή πιθανό-τητα, χωρίς να κατακλύσει στην άδυσση της παραφροσύνης;

Στις λίγες μέρες που πέρασαν, γέρασε κατά 20 χρόνια! Συντηρή-θηκε με τα υπολείμματα ενός φαγη-τού του, που είχαν μείνει στο εργα-στήριο.

Μά το οξυγόνο των σωλήνων είχε πιά εξαντληθεί! Τι θάκανε ύστερα;.. Πώς θα συντηρούνταν;

Σκέφθηκε τότε να εξακριβώσει αν η ατμόσφαιρα εξακολουθούσε να ναι δηλητηριώδης. Πήρε λοιπόν μέσο απ' το κλουβί του το ζαλισμένο κα-ναρίνι, άνοιξε γρήγορα την πόρτα προς το δρόμο, το πέταξε έξω και την ξανάκλεισε άμέσως. Έπειτα ξε-βούλωσε την κλειδαρότρυπα κι' έ-σκυψε να δει τι έκανε το πουλί.

Η χαρά του ήταν άπερίγραπτη, όταν το είδε να χτυπά τη φτερά του, σαν αναζωογονημένο! Ξανάνοι-ξε τότε διάπλατα την πόρτα κι' ανέ-πνευσε άχόρταγα τον καθαρό άέρα...

Όταν είδε να τρέχουν άνθρωποι στο δρόμο, όταν βεβαιώθηκε πως η ανθρωπότης δεν είχε καταστροφή, σωριάστηκε κάτω λιποθύμως... απ' τη χαρά του.

Μόλις συνήλθε απ' τον ίσχυρο νευρικό κλονισμό του, στο νοσοκο-μείο, οι γιατροί του εξήγησαν τί εί-χε συμβεί: Το πρωί της ημέρας που είχε πάει ο Βίλλυ ν' αγοράσει γάλα, είχε διαρραγή ένα μεγάλο τεπόζι-το του εργοστασίου, γεμάτο με δηλη-τηριώδη αέρια, που είχαν σκορπίσει το θάνατο ολόγυρα σε άκτινο ενός χιλιόμετρου.

Μά ο Έβερετ είχε αποδώσει τη δηλητηρίαση της ατμόσφαιρας στον κομήτη, που έγινε έτσι άφορη, δι-χως να το θέλει, να περάσει ο χιμι-κός τρεις ημέρες θανάσιμης άγωνίας!

Z. EPPE

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Βλεφαρίδες

Η πρώτη ερώτησις που έχει να κάνει μια γυναίκα στον αι-σθητικό γιατρό που θα έπισκεφθεί, είναι, αν υπάρχει ειδικό φάρ-μακο για την πύκνωση και την ανάπτυξη των βλεφαρίδων της. Το ίδιο αυτό ερώτημα μου επαναλαμβάνεται και στα περισσό-τερα γράμματα που παίρνω από τις άναγνώστριές μας. Γι' αυτό σήμερα, θα μιλήσω με και για το ζήτημα αυτό, ως και για τα συχνότερα αντιαισθητικά ελαττώματα και παθήσεις των ματιών.

Βλεφαρίδες. Οι βλεφαρίδες όταν είναι καλά ανεπτυγ-μένες και πυκνές, είναι ένα άριστο συμπλήρωμα της όραότη-τος των οφθαλμών και της γενικής τούτης του προσώπου. Πολλά άτομα έχουν προικισθή από τη φύση με πυκνές και άνε-πτυγμένες βλεφαρίδες, που διατηρούνται σε καλή κατάσταση και λυμφοτικά της ζωής, και άλλα πάλιν, ιδίως δε τα ασθενικά θρασύτες βλεφαρίδες. Οι βλεφαρίδες δεν είναι μόνιμες τρίχες, α-λλά ανακαινίζονται κάθε 3—5 μήνες, αί δε του άνω βλεφαρού- είναι μακρύτερες και διπλάσιες σ' άριθμό από του κάτω βλε-φαρού, και συνήθως είναι κυρτές προς τα επάνω. Άποτε, μία κατά διαστήματα αραιά πτώσις των βλεφαρίδων είναι φυσική σ-ότερες γυναίκες, εξ άγνοίας των κέντρων, παρ'όσον οι περι-σσότερες ρεκαλώς, στην χρήση επικινδύνων κι' άνευ απο-παρασύρονται από τις μακρές, πυκνές και γυρισμένες βλεφαρί-κις έζητούν να βρουν κι' αυτές το φάρμακο που χρησιμοποιούν-ρίδες όμως των διαφόρων στρώ τις ιδέες βλεφαρίδες. Οι βλεφα-τωσταίνα στα χείλη των βλεφαρίδων δεν είναι φυσικές, άλλ' κέρμυ-καλλάνται σ' αυτά δι' ειδικής ταινίας βλεφαρίδων. Η έπι-ταυσις των βλεφαρίδων, την άποιαν από μακρού χρησιμοποιού-κόλλη μέν, είναι μέθοδος άδύνατη και δαπανηρή, η δε έπι-κόλλη της ειδικής βλεφαριδοστατικής επί των βλεφαρίδων είναι ειδικό φάρμακο για την αναβλάστηση.

Ειδικό φάρμακο για την αναβλάστηση, την ανάπτυξη (μά-τα δι' ευνόητους λόγους αντίθετος διαφημιζόμενα. Η Έπι-τάν βλεφαρίδων, τα όποια χρησιμοποιούνται και την τάνωσι-κατά τις όποιες, η ραγδαία πτώσις η το σπάσιμο των, όφεί-λειται σ' άρισμένη πάθος των οφθαλμών ή των βλεφαρίδων. Οι συχνότερες αιτίες που προκαλούν την καταστροφή των βλεφαρίδων είναι: η παρ'ετα μ'έν η κό-ράφιμο, κέντημα, διάσπασμα και μόλυνση όταν τα συνεχώς ρών με καλό φωτισμό, ο έρεβος μ'ός των βλεφαρίδων, άπό χρήση σάπωνος ή ψαλλιδίου για το κύρτωμα των βλεφαρίδων ή κοσμητικών βαφών, και η μόλυνσις τις, κερατίτις, κριθή, βλεφαρίτις, τριχιάσις).

Για την καλή διατήρησιν των βλεφαρίδων, πρέπει ν' αποφεύ-γεται το τρίψιμο των ματιών με τα χέρια γιατί αυτό προκα-λεί επικίνδυνες μόλυνσεις των βλεφαρίδων, έκτός δε αυτού και το μακιγιάζ των βλεφαρίδων με ύγρες βαφές, που τις σκλη-καλούσαν την φλόγωσι κι' έρυθρότητα των ματιών πρέπει ν' ά-νχουν άμεσα και κουρασμένα.

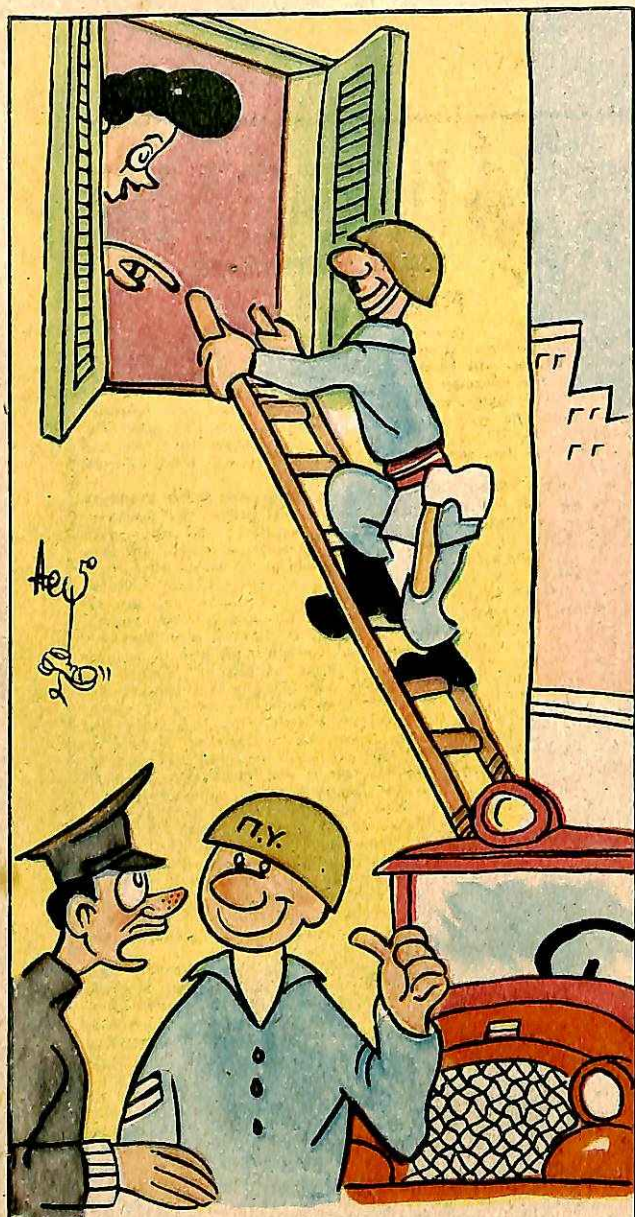
Τσι μ'πλες. Η τσιμπλα, είναι μία λευκή έκκρισις που βλεφαρίδων. Οι τσιμπλες συνοδεύονται συχνά μ' έντονη φαούρα βλεφαρίδων. Οι τσιμπλες προκαλούνται από σπασμό των ρες από βλεφαρίδα και επιτεφικιζότα των οφθαλμών, γι' α-υτό όφθαλμολόγο γιατρό.

Κομμένα μάτια. Πολλά άτομα παρουσιάζουν όλόγυ-ρα των ματιών ένα μαύρο κύκλο, που δίνει μία θλιβερή και πρόσωπα, έχουν συνεχώς τον μαύρο αυτόν κύκλο κάτω από τα μάτια ή και γενικώς τα βλεφαρά σκούρα. Η υπερκόπωση νητικού συστήματος, είναι οι συχνότερες αιτίες του γενι-τικού αυτού ελαττώματος. Για τον μετριασμό του ελαττώμα-τος αυτού αποτελεσματικές είναι οι βροδύνες χλωρής κομπρέ-σας μ' άραιό μαρμαρόπορο ή με την κάτωθι λιαν άποτέλεσμα-γι. Αφ'ήνεο το μίγμα αυτό επί όκταήμερο και κατόπιν 30 ζέτομεν: Eau de roses vertible 30 gr. Eau-de-vie 30 gr.

Κριθ αράκι. Η κριθή είναι ένα μικρό μυτιμακίό λευ-νεται εύκολα και πλθαίνει αλληλοδιαδόχως κατά σειρά. Πο-η μόλυνσεως των άδένων των βλεφαρίδων. Χρειαζεται μεγάλη κα-ποτόδω. Οι θορές κομπρέσες με ναυομυλόνερο, βορικόνερο ή με την κάτωθι διάλυσι είναι λιαν άποτελεσματικές. Eau di-500 gr. Οxyacuure de mercure 0,25 cent. Η κριθή παρουσιάζεται συνήθιστα σ' άτομα αναμικά και λυμφοτι-κά. Όταν παρουσιάζονται πυκνές κι' άλλεπάλληλες έκβυσεις σματικό θεραπευτικό μέσον. Συντελεί και η πάθος της στην καταστροφή και στην πτώσι των βλεφαρίδων και ως εκ-τούτου δεν πρέπει να παραμεληται θροαπειτικώς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Γιατρός - Δερματολόγος

— Πυρκαϊά;
— Όχι... Απαγωγή!...

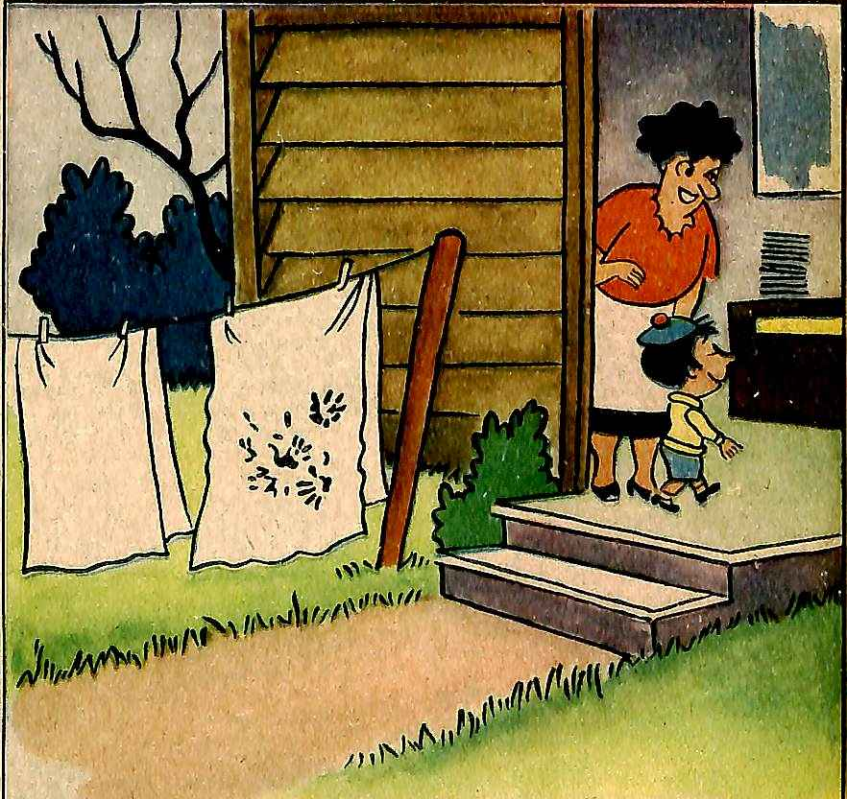
(Του 'Αρχέλαου)

Ζαχαρίας: Μείνε ήσυχη, γυναίκα. Θα το πάω στο ρολογά το ρολογάκι σου. Τόβαλα στη μέση μου για να μην το ξεχάσω.

— Μή βιάζεστε, κύριε. Θα σ'ας περιποιηθώ με τη σειρά σας!...

— 'Επί τέλους... Γυρίζεις και μία φορά στο σπίτι με τὰ χέρια καθαρά!...